

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s): Kaalund, Hans Vilh.; af H. V. Kaalund og J. T. Lundbye.
Titel | Title: Fabler for Børn
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Philipsens Forlag, 1845
Fysiske størrelse | Physical extent: [52] bl. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

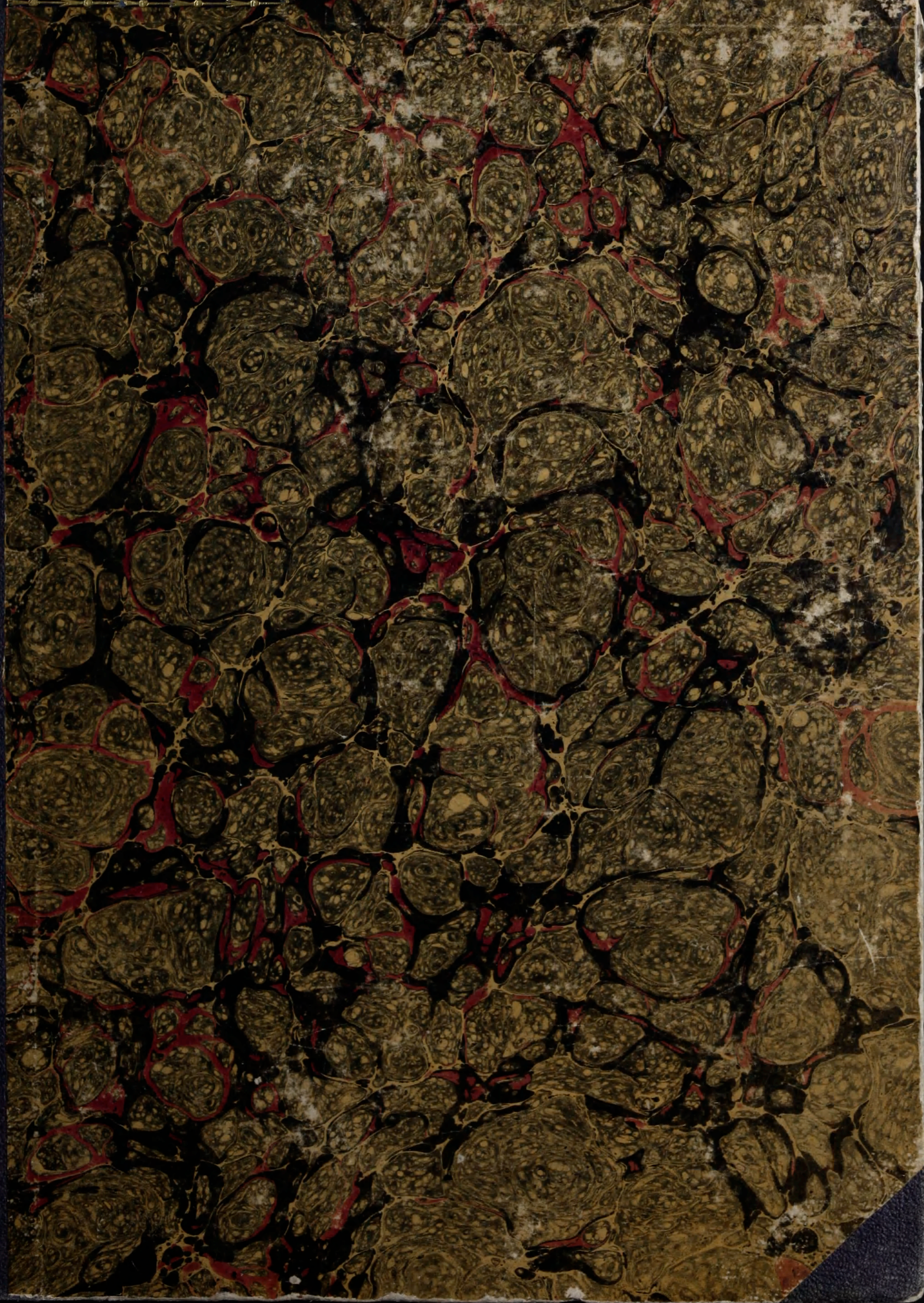

Kaalund og Lundby

Fabler

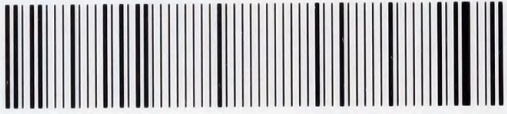
1845.

53, - 343.

40

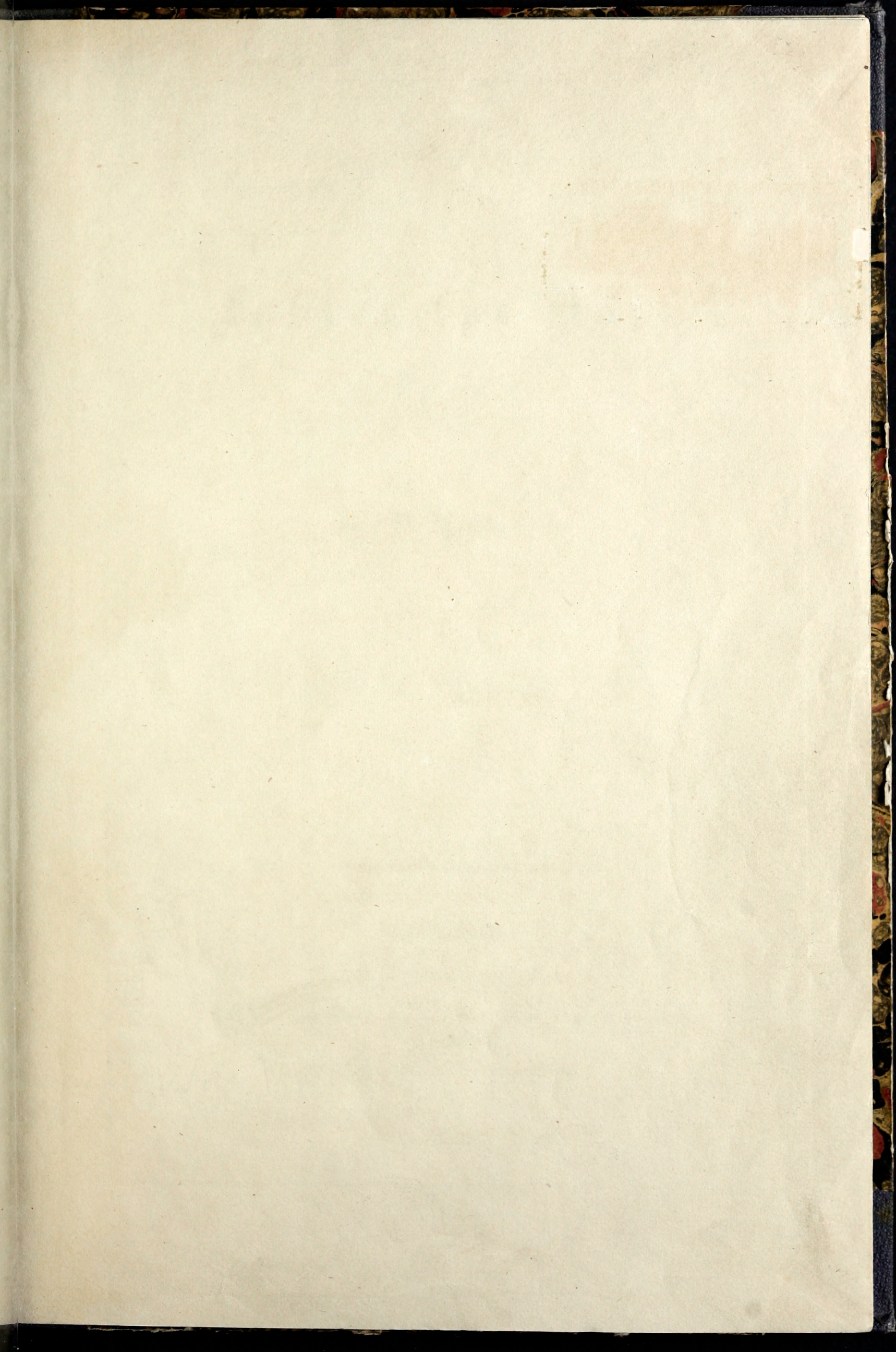
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 4°

1 1 53 0 4 00428 3

+Rex

Fabler for Børn

af

H. V. Kaalund

og

J. C. Lundbye.

Kjøbenhavn.

Paa P. G. Philipsens Forlag.

Billederne lithographeede af Kittendorff i Em. Dørentzen & Co.
lith. Institut.

Certen trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

—
1845.

Faber for Barn

1812

J. C. Linnæus

1812

1812

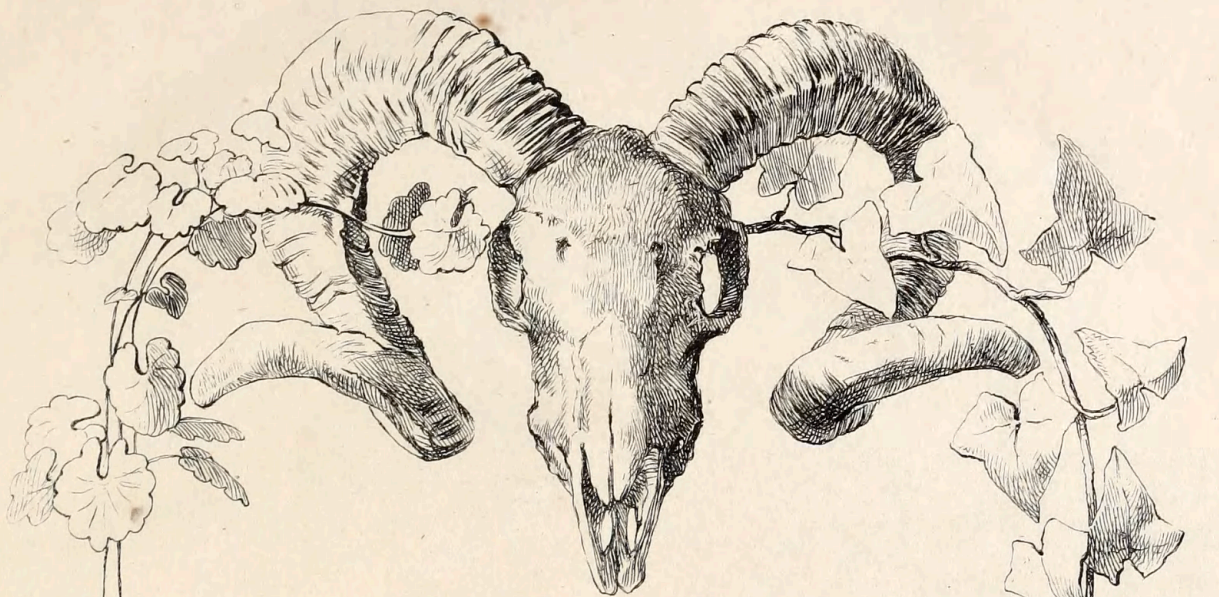
1812

1812

1812

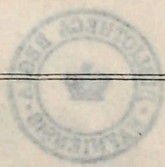
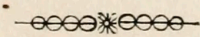
1812

Det er den herligste Tidsfordriv,
At agte paa Dyrenes Færd og Liv!
At see, hvor de sloffes om Menneskets Hytte,
Nogle til Glæde og Andre til Nytte,
I Skov, paa Mark, i Stald og i Buur,
Hvert med sin egen Drift og Natur.

Dg kan ikke Dyret græde og lee,
Det kan dog hjærtligt paa Mennesket see.
Det bringer sin Tak og klager sin Nød,
Dg elsker den Haand, som rækker det Brød;
Dg derfor skal Mennesket Dyret agte,
Dg gjerne dets venlige Færd betragte.

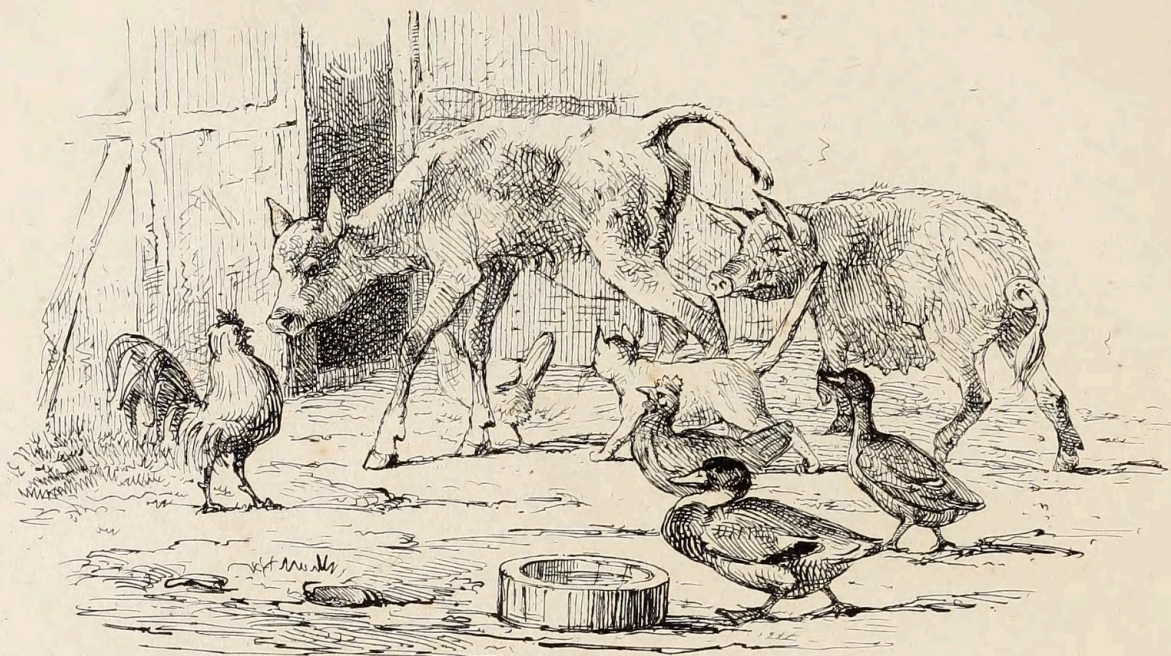

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. Spædkalven.

Kalb, du raver som du er fuld,
Tag dig iagt, du ei falder omfuld,
Du burde nok have Faldhat paa
Dg som et Barn i Gangvogn gaae.
Kalven, den var et lille Fæ,
Den sagde ikke andet end Bæ!

Bort fra sin Moder den skulde gaae, —
Førstegang ud den i Verden saae —
Underne, Hønsene, Katten og Soen
Fulgte den alle over til Loen;
Benene satte den lidt paa tværs. —
Det var da nok en rigtig Commers.

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

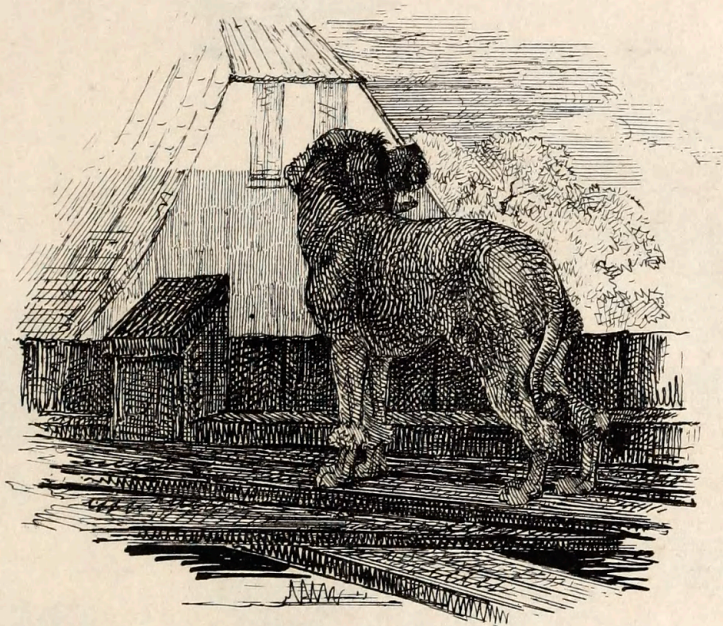

2. Konen og Hesten.

I Skoven ligger en eensom Hytte,
Der boede engang den raske Skytte;
Nu er han død fra sin gamle Liv,
Nu lever derinde hun eensomt sit Liv.
Den sidste Ven hun i Verden har,
Er Hesten, som hendes Huusbond bar.

Der er en Kjerlighed mellem de To,
Langt mere søm end Mangen vil tro;
Hvorhen hun vandrer, de følges ad,
Hun deler med den sin Armod glad,
Hun flapper dens Mantel, hun floer den paa Panden,
De To, de har kun i Verden hinanden.

3. P u d e l h u n d e n .

En Pudelhund havde mistet sin Kjole;
Den vilde sig ude i Aftenen sole;
Hu, tænkte den, jeg maa varme min Krop.
Saa krob den paa Brændestablen op,
Mens Tænderne Tappenstreg slog i Munden
Tilrette lagde sig Pudelhunden.

Men Solen stedsse dybere veg,
Paa Bræderne høiere Pudelen steg;
Dog Solen, førend den ret det mærked,
Sig listede ned bag Plankværket —
Et Bjæf af Forundring Pudelen gav,
Den tænkte, hvor Pokker blev Solen af?

2. 1780

Die Bibliothek wurde durch
den Kaiser von Österreich
gegründet und ist seit
dem Jahr 1780 in
Wien zu finden.

Die Bibliothek ist eine
der größten in Europa
und enthält eine große
Anzahl von Büchern
und Manuskripten.

4. Maagen.

Maagen streg over Havets Speil:
Skipper tag ind dit hvide Seil.
Skipperen gabed og strakte sig doven:
Maage hold Mund med dit Skrig foroven. —
Skipper, Skipper, tag Seilet ind!
Jeg spaaer dig, der kommer en Hvirvelvind.

Snak, du Tøsse, det kjender du ei;
Hvo er vel Skipper, du eller jeg?
Hui! da foer over Havet Blæsten,
Skibet forgik i Bølgerne næsten,
Maagen rundt omkring Skibet floi:
Naa, kan du see, at jeg ikke loi!
Gode Raad bør man altid høre! —
Da floede sig Skipperen bag sit Dre.

2. Svaldsmansspellen.

En Svaldsmansspell, som Svald og
Der unge Svald, og Svald og Svald
Svald og Svald og Svald og Svald
Svald og Svald og Svald og Svald
Svald og Svald og Svald og Svald
Svald og Svald og Svald og Svald
Svald og Svald og Svald og Svald
Svald og Svald og Svald og Svald
Svald og Svald og Svald og Svald
Svald og Svald og Svald og Svald

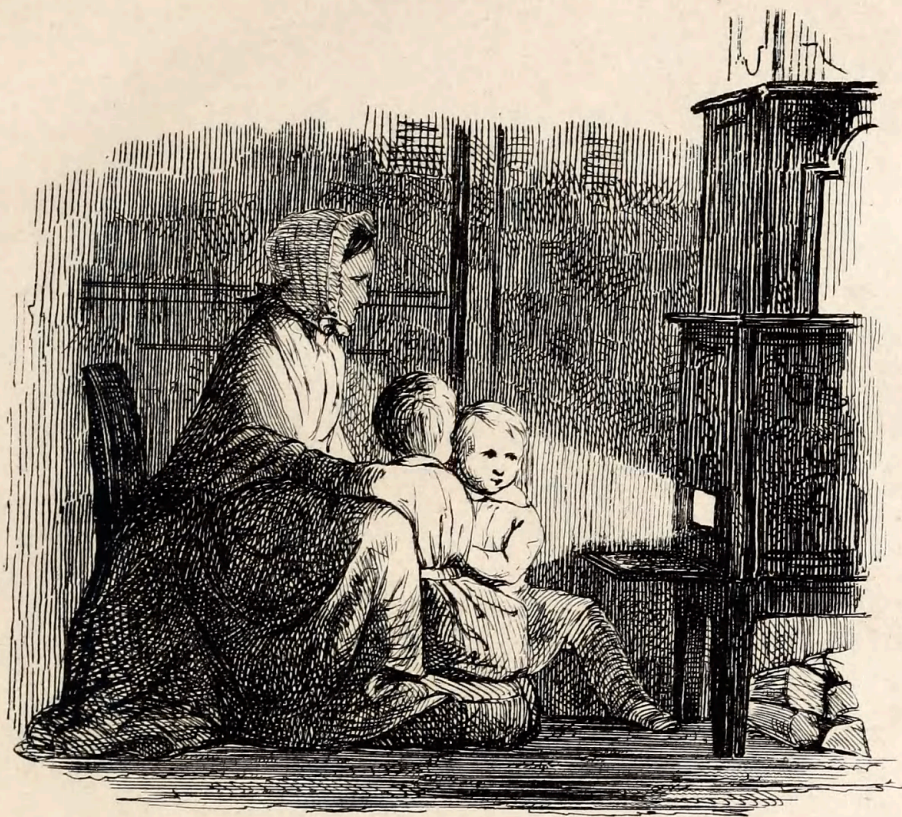

5. Skraldemandshesten.

En Skraldemandshest over Torvet drog
Det tunge Læs, og Kudsten slog.
Dens Nie var sløvt og Hovedet hang;
Men pludselig høit dens Brinsten klang;
I Naget spændt for den tunge Kærre,
Den hilste med Brinsten sin fordums Herre.

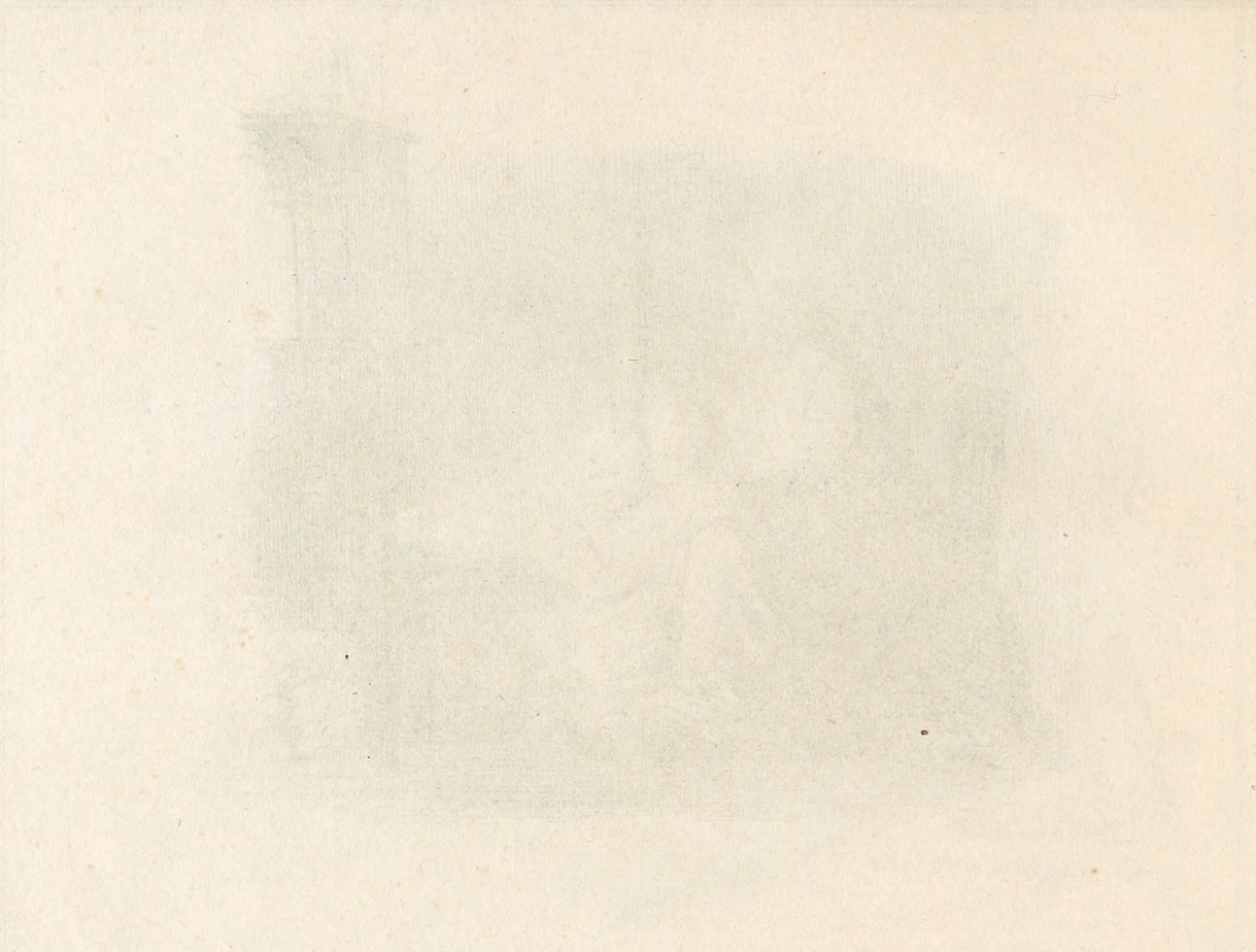
Dg Herren standsed, han kjendte igjen
Sin herlige Traver, sin trofaste Ven.
Han kjøbte den fri og ømt den pleied,
Skjøndt mangan en vælig Ganger han eied.
Dg spurgte man hvo han elskede mest,
Da peged han paa sin gamle Hest.

6. Vinteren.

Moderen: **N**ei see, nei see,
Der har vi da den første Sne!
I Dønen Ilden brænder,
Jeg nuller Eders Hænder.
Saa putted de Smaa dem sammen
Dg kikkede ind i Flammen.

Men da de vaagnede næste Dag,
Da dækkede Sneen Gaard og Tag,
Da hjorte de Smaae i Glæde,
Det var et Liv, en Glæde;
Bed Aftentid de listet ind
Dg titted igjen i Flammens Skin.

De hinc ipse i. hinc ipse

De hinc ipse i. hinc ipse
De hinc ipse i. hinc ipse
De hinc ipse i. hinc ipse
De hinc ipse i. hinc ipse
De hinc ipse i. hinc ipse
De hinc ipse i. hinc ipse
De hinc ipse i. hinc ipse
De hinc ipse i. hinc ipse
De hinc ipse i. hinc ipse
De hinc ipse i. hinc ipse

De hinc ipse i. hinc ipse
De hinc ipse i. hinc ipse
De hinc ipse i. hinc ipse
De hinc ipse i. hinc ipse
De hinc ipse i. hinc ipse
De hinc ipse i. hinc ipse
De hinc ipse i. hinc ipse
De hinc ipse i. hinc ipse
De hinc ipse i. hinc ipse
De hinc ipse i. hinc ipse

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several paragraphs and is difficult to decipher due to its orientation and fading.

7. Slagsmaalet.

Buddelen: Jeg er klippet, jeg er umaadelig fin,
Afveien, du smuds fede Gadesviin!
Jeg har Knebelsbarter, som Hvermand seer,
Jeg er Standsperson, jeg er Officeer, —
Men Trofast svared igjen: saa Skam,
Mig synes du ligner et Paastelam!

Det kunde Buddelen ikke taale,
Først monne de lidt hinanden maale,
Saa rendte Trofast Buddelen omkuld
Dg napped af den en stor Tot Uld.
Ei! raabte han, da den satte Farten,
Mig synes du glemte Knebelsbarten!

8. Lænkegrisen.

Porthunden døde af Alderdom,
Huset var øde og Lænken var tom,
Pladsen stod ledig, og Bonden tænkte:
Hvad om den Plads jeg til Grisen skænkte! —
Han saae paa Hane, han saae paa And,
Men Grisen blev Hundens Eftermand.

Grisen kom nu til Hæder og Ære,
Maatte Lænke om Halsen bære,
Mageligt aad den og drak og sov,
Gjæde ei som Hunden: Bov voy;
Sov og grynted og sov igjen —
Det var en egen Lænkehund, den.

Faint, illegible text, possibly a title or header.

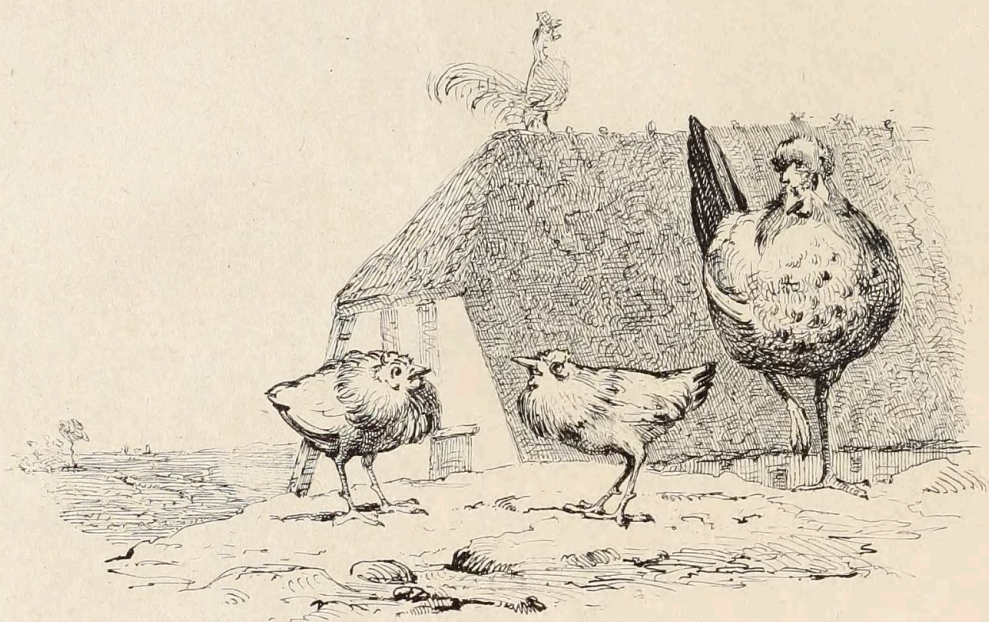
Faint, illegible text, possibly a paragraph or list of items.

Faint, illegible text, possibly a paragraph or list of items.

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

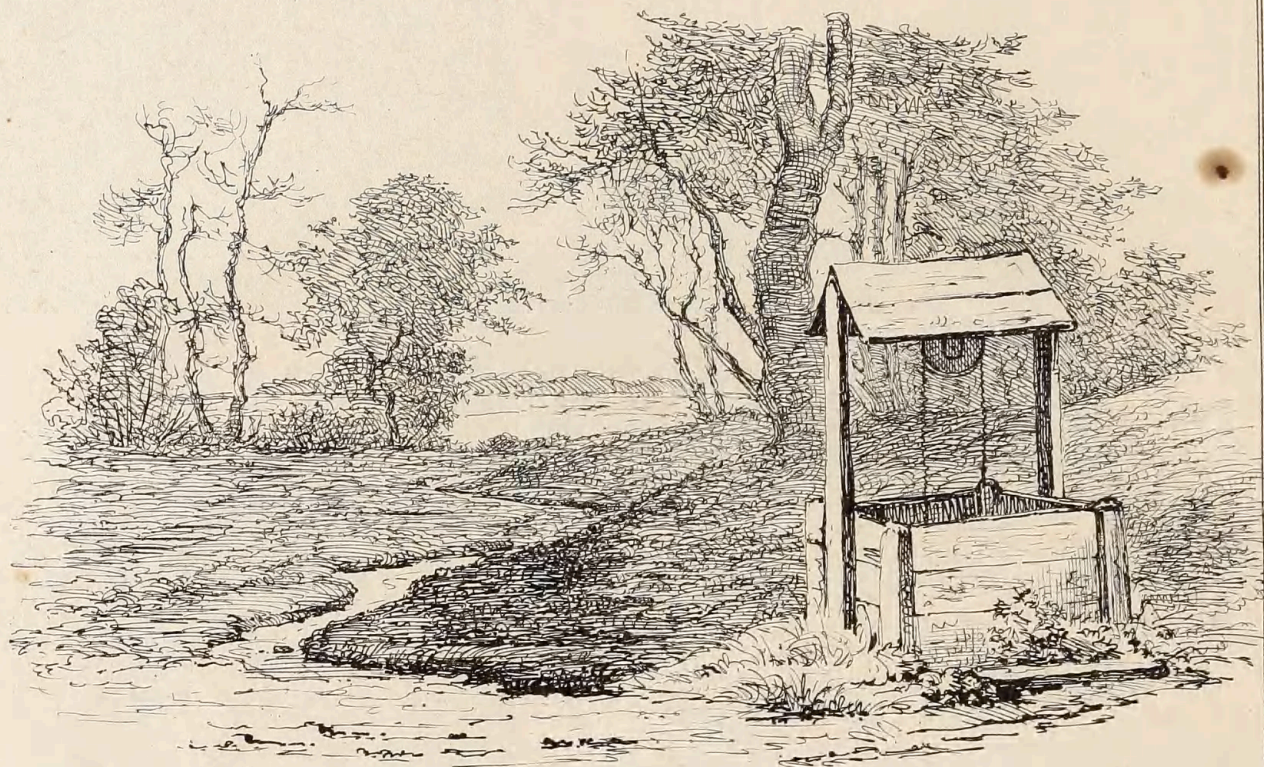

9. H a n e k y l l i n g e r n e .

Første Hanek. **M**in Kam er meget større end din.
 Anden: Men seer du hvor jeg kan reise min?
 Første: Ja vist, du maa nok med Rette prale,
 Du har jo neppe et Duun til en Hale!
 Anden: Hvad, lumpen Tingest, vil du vanære mig!
 Jeg maa nok see, om jeg kan curere dig.

Saa fore de løs, hop, hop, hop, hop.
 Men Hønen skruffede: Børn hold op!
 Hvis ei, jeg Jer putter i Eggefallen.
 Ja vist, galed Hanen høit paa Stalden;
 Kyffeligh! gav begge de Smaa til Svar,
 Det skulde nu være som deres Ja'er.

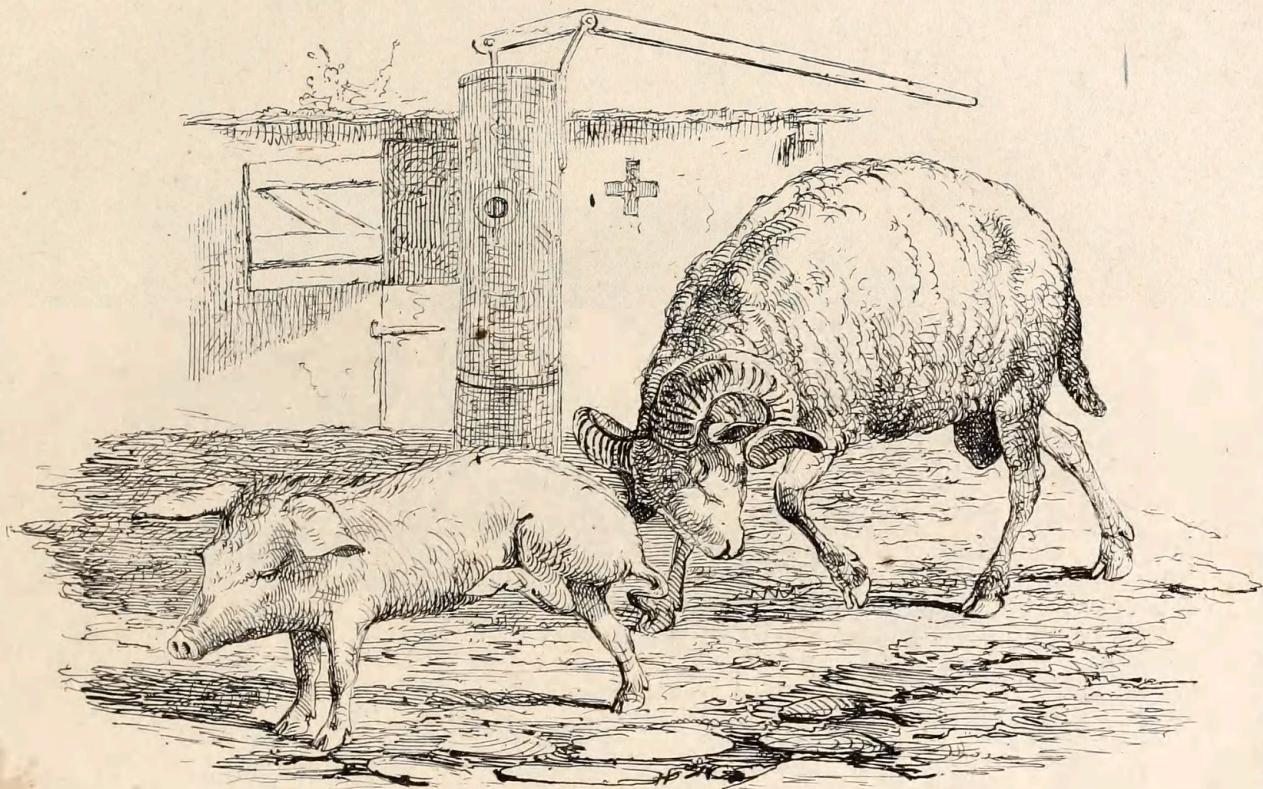

10. Kilden.

Du vevre, du lille
Risende Kilde,
Du maa ikke saa
Forviltret gaae;
Ei Livet er altid en Leg du Kjære,
Bilsignet du skal for Mennesket være.

Saa rensed de den for Gruus og Dynd,
Det blev den klareste Sundhedsbrønd;
Der stod de grønneste Træer om,
Dg Alle did for at drikke kom,
Dg op og ned gif Spand ved Spand
Med det deilige, klare Kildevand.

11. Væderen og Grisen.

Med krollet Hale og næseviis
I Gaarden rendte den lille Griis.
Mens Væderen laa og tykkede Ho,
Den vilde sig paa hans Næse flo.
Den skubbed sig op, den skubbed sig ned,
Da blev den gamle Væder vred.
Først reiste han sig, og nysede lidt,
Saa gik han tilbage to, tre Skridt,
Og førend den anden sig saae omkring,
Da gjorde Mads Væder et dygtigt Spring,
For Bagen han stødte den lille Griis,
I Gaarden langt fløi Herr Næseviis;
Men Væderen raabte: jeg skal dig lære,
At holde de gamle Folk i Være!

12. H a n e n .

Det blæser og regner om Bondens Gaard,
Derude paa Møddingen Hanen staaer;
Den skraber og skaber sig vigtig nok,
Dg galer og skruffer: kok, kok, kok!
I Hønsesproget det skal nok sige:
Der er dog i Verden ei min Lige!

Men Blæsten gaaer gjennem Hegn og Krat,
Den griber Hanen i Halsen fat;
Da maa den rende og bruge sin Fod,
Det hjælper slet ei, hvad den stritter imod;
Men alle Hønsene see paa hinanden, -
De tænke: er Hanen dog fra Forstanden!

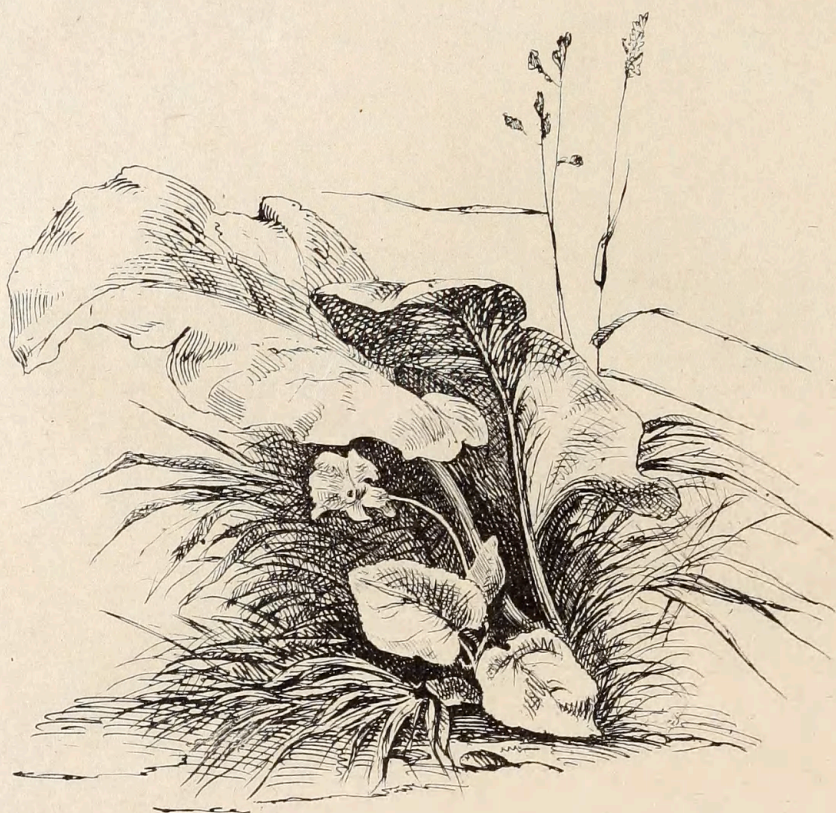

13. Folia.

Vorlesung: Du lieber Heil, kom fröhlich! kom fröhlich!
 Da dandest den fröhlichen Tag von dem
 Du nicht fröhlich sein hast gewant
 Also eine kleine Zeit in alle Gegend
 Jedem der alle Tage mit gewant
 Jedem er hat nicht so viel an fröhlich

Das ist ein Lied von dem Heil
 Da dandest ein fröhlichen Tag von dem
 Du nicht fröhlich sein hast gewant
 Also eine kleine Zeit in alle Gegend
 Jedem der alle Tage mit gewant
 Jedem er hat nicht so viel an fröhlich

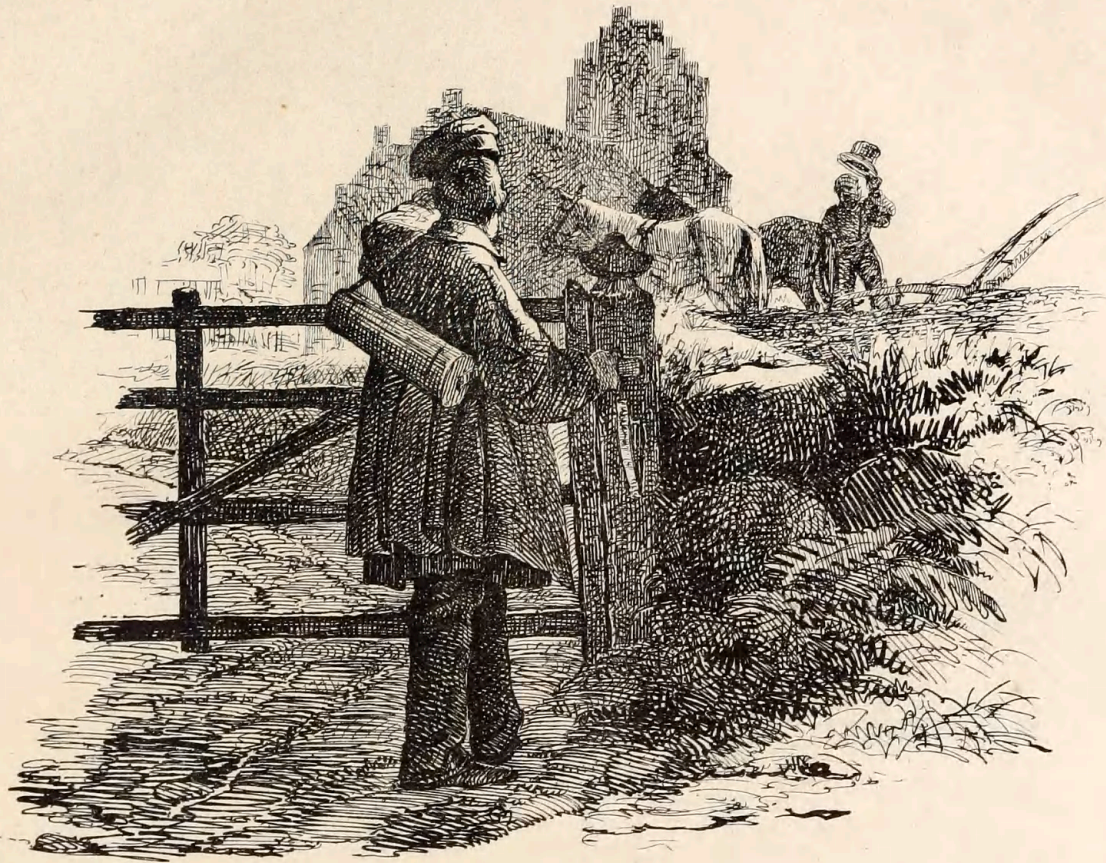

13. Violen.

Lærken: „Du liden Viol, kom frem! kom frem!“
Da aabned den først sin Dør paa Klem
Og titted frem paa sin grønne Stængel
Med Dine blaae som en lille Engel.

Violen: Jeg tør ikke kaste min grønne Kyse,
Jeg er saa angst for ihjel at fryse.

Dog frem sig voved den liden Viol,
Da dækked en Regnsky den klare Sol;
Men Skrappen slog op som en Paraply.
Sit brede Blad mod den mørke Sky.
Derunder stod glad Violen den Lille
Mens Draaberne maatte fra Bladet trille.

14. Aftenstunden.

Vandringsmanden: **B**ølge, du grumme, du stolte, du vilde,
Hvorfor bli'er du med et saa stille?
Bånd, hvorfor mon du sagtnes nu?
Fugl, hvi sidder saa roligt du?

Fuglen: Menneſte ſeer du ei Solen dale?
Hvor kan du spøge og larne og tale!

Fuglen ſtille paa Dviſten ſad,
Stirred i Aftenrøden glad;
Keppe ſig rørte et Blad foroven;
Vandreren gif ſin Gang gjennem Skoven,
Dg da han kom til Markens Led,
Hilſte ham Bonden mildt Guds Fred.

14. Leestunden.

Handbinderen : Welke en gramine en helle en alle
Dorier die er du heb et van stille?
Dand, dorier men du fachtig un?
Fugl die hebber van ruchtig un?
Juden : Wannefte heer en ei Golen dals
Dor kan en fpede ed kame od tal?

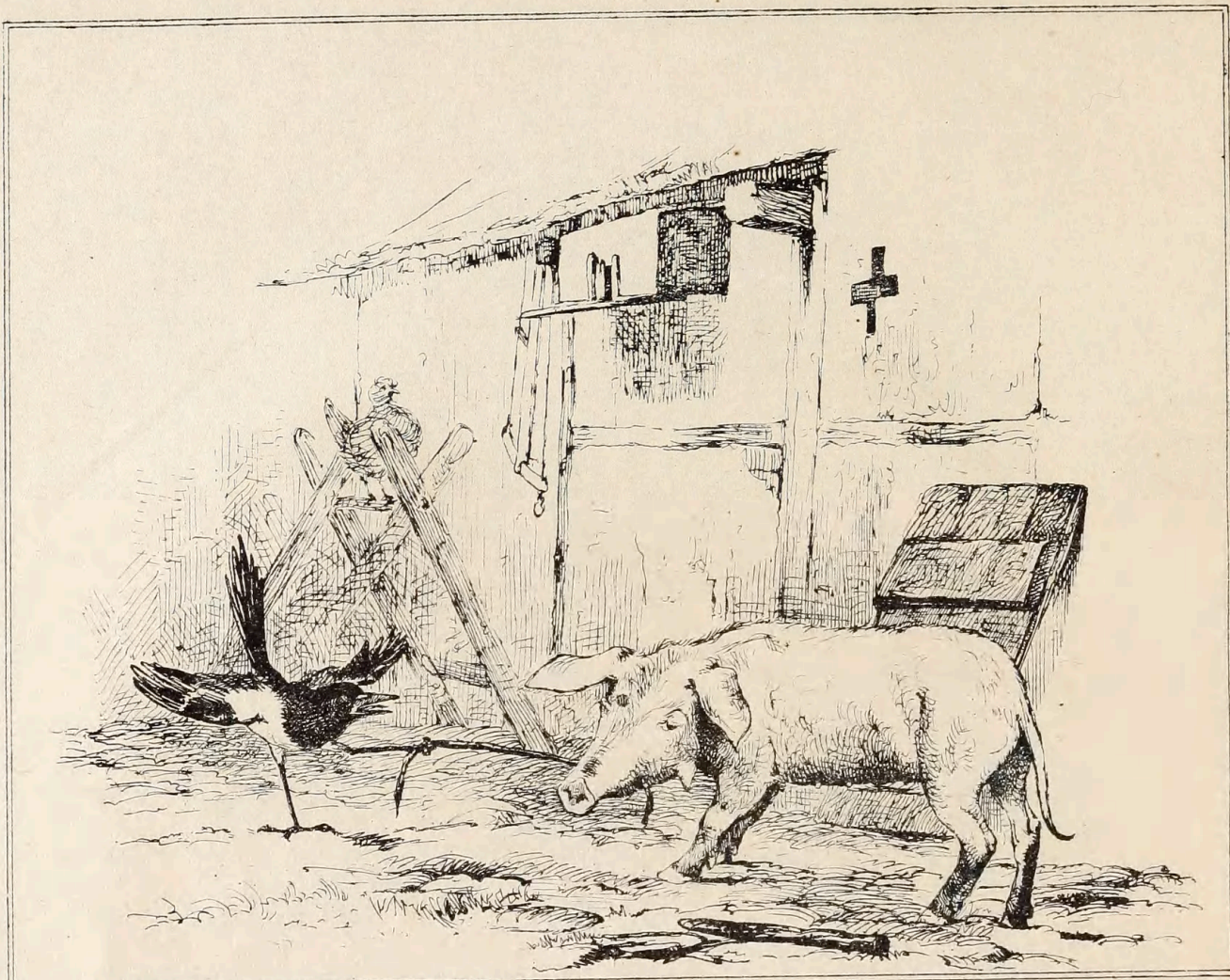
Juden stille van Dassen heb
Gured i Wannen daf
Weppe die zere et Blad foveren
Dandereit die in Gang Wannen Goren
Dg da han kom in Wannen heb
Dille van Danden milti Gure heb

15. *Handwritten title, likely a chapter or section heading.*

Faint, illegible handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

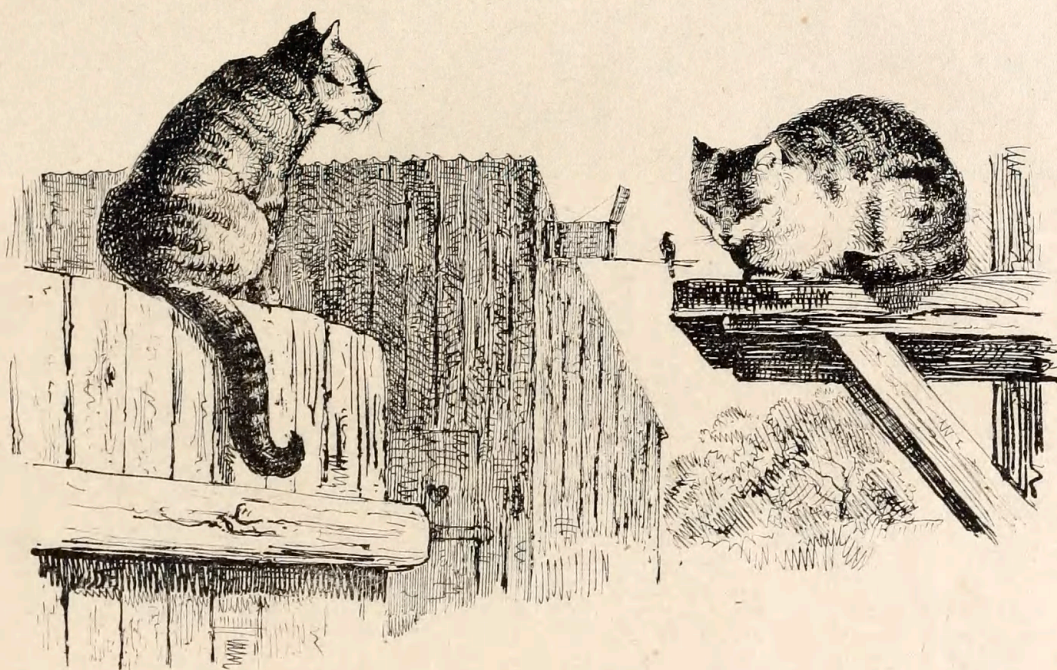

15. Skaden og Grisen.

Skaden flager i Gaarden ind:
Ei, see, hvilket deiligt Aalefskind!
Grisen giver sig til at rende.
De snapped af Skindet hver en Ende.
Ihv, grynted Grisen, lad Skindet ligge!
Saa stode de der nogle Dieblifke.

Grisen ruffed, og Skaden haled,
Mens alle Kyllingerne lystigt galed.
Det gif paa langs, det gif i Ring,
Skaden den gjorde de vældigste Spring;
Saa bleve de ved at slide og ryffe,
Til hver af Skindet beholdt sit Stykke.

16. De to Katte.

Hankatten sidder paa Gaardens Muur,
Han seer sin Elskte paa Gjenboens Skuur,
„Skjønne, lad dig min Mjauen røre,
Vil du dog aldrig mit Suk bønhøre?“ —
Dmmere stedse hans Tone stiger,
Til sidst i den høie Sky han skriger.

„Dronning for alle Sliffepotter!
Jeg veed et Spiiskammer fuldt af Rotter,
Af Skinker og Pølser og søde Ost;“
Han vidste det var hendes Livret just —
Da fulgte hun med ham, og de fik Killinger,
Jeg troer min Sandten at det var Trillinger.

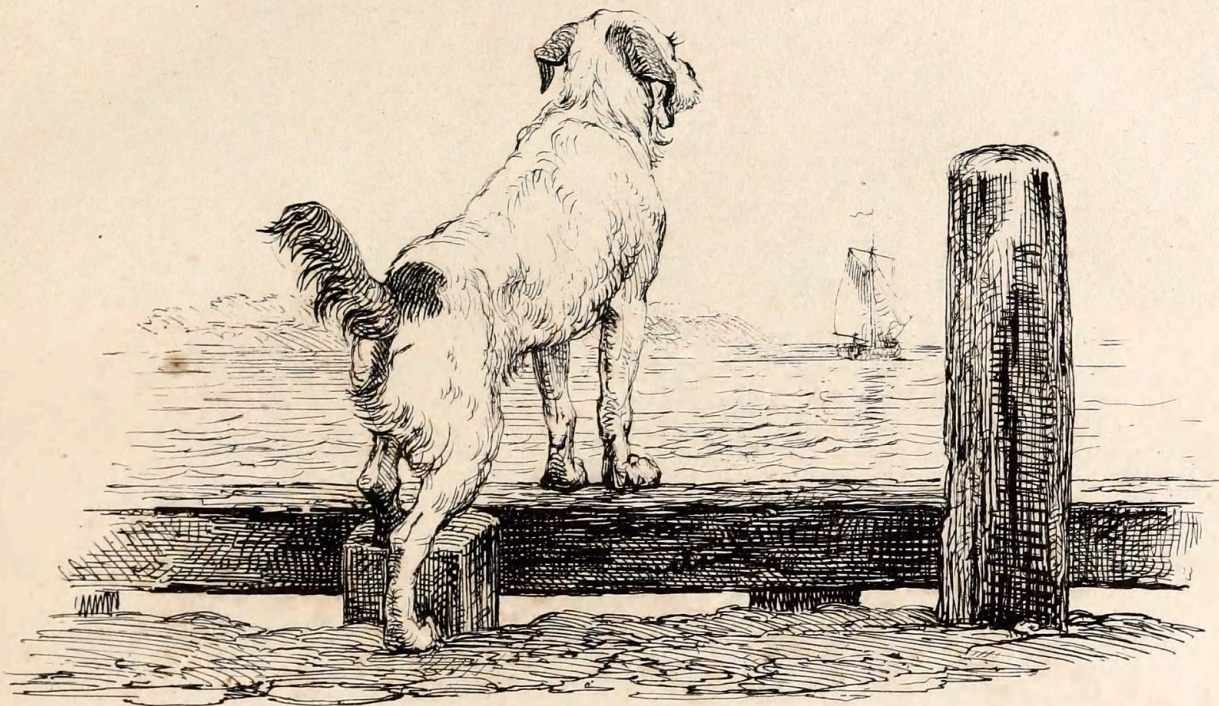
Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several paragraphs within a rectangular border.

17. Den dræbte And.

I Skoven risled den klare Aa,
En blodig Vildband bag Sivet laae,
Af Jægerens Bøsse var den dræbt,
Den havde sig hen til Reden slæbt.
Nu stod omkring den de Ellinger smaae,
De kunde det sletikke ret forstaae,
De krøb under Bingen, men den var slap —
„Vaagu op, søde Moder, rab, rab, rab, rab!“
Saa aabned de alle Smaacæbene vidt:
„Vi ere saa sultne, giv os lidt!“
Men moderløs' vare de arme Smaae —
O har du en Moder, da ffjøn derpaa!

18. Hunden ved Stranden.

Hunden: „Saa tie dog, Hund, med den evige Gjøen!“
„Ak, seer du ei Skibet derude paa Søen?
Min Herre, Cap'tainen, har glemt mig iland,
Nu maa jeg vel løbe og klage ved Strand.“
Saa løb den og jamred i Nætter og Dage,
Den vilde ei Væde og Drifke tage.

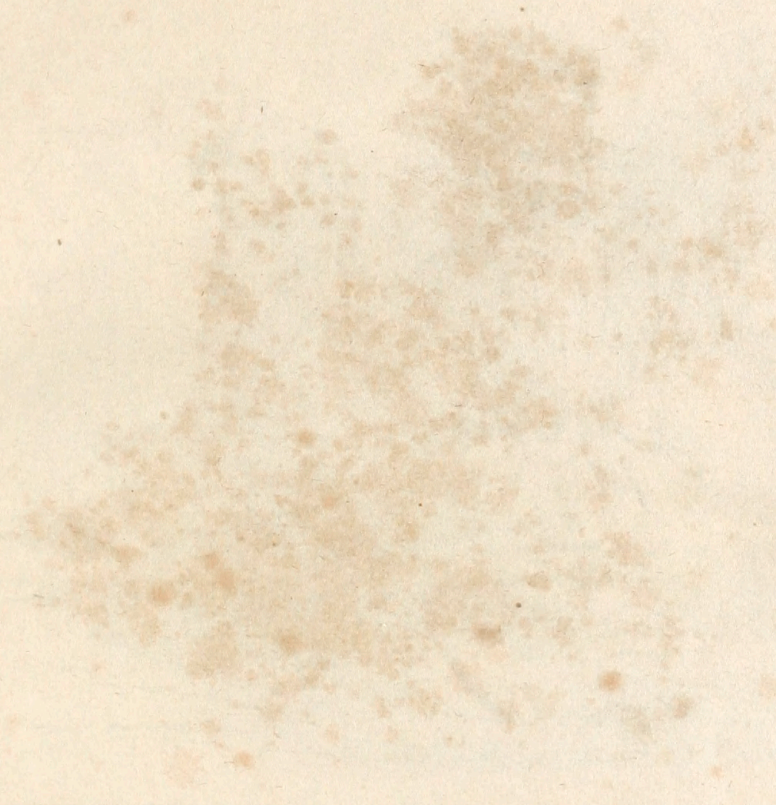
Til fremmede Lande gif Skibets Bei,
Den fattige Hund man agtede ei.
Den døde af Kummer og fik sin Grav
I Tangen tæt ved det vaade Hav.
Mig synes den havde saa vel fortjent
For sin Trostfab et hædrende Gravmonument.

18. August 1871

Die in der ...
...
...
...
...
...
...
...
...
...

...
...
...
...
...
...
...
...
...
...

124. 124. 124.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

19. Kjøretouren.

Drengen: „Du, Moppe, er Prinds, og jeg er din Kudst;
I Hatten jeg har en Pe'rsillieduft,
Saa kjøre vi ud i Byen, skal du vide,
Den deiligste Sabel jeg har ved min Side;
Du sidder i Kassen som i en Karreet“ —
Da skulde man Moppes Ansigt seet.

Spadille alt noget til Narene var;
Han tænkte: gid Pokker være din Nar!
Som Kudsten smurte paa Hestene kjæk,
Sig listede Moppen sagte væk;
Men Drengen hørte omkring paa Pladsen,
Han troede at Moppen sad i Kassen.

20. Bie.

Gartneren: „God Nat lille Bi;
Nu lukkes for Vintren din Kube i.
Saa skal man engang,
Til Dvalen lang,
Naar jeg bliver Gubbe,
Tillukke omkring mig min Kube.“

Dg Stormen ruffed den sorte Skov,
Dg Bien sødt indtil Vaaren sov;
Men da man tog fra Drivhuset væk
De flettede Maatter og klipped hver Hæk,
Da slagrede Bien til Gartneren hen:
See nu er jeg vaagnet igjen.

21. P o s t e n .

- Drengen: **H**vi staaer du i Ho, du lange Post?
 Posten: Jeg er angst, der skal gaae i mit Hjerte Frost.
 Drengen: Har du et Hjerte? det gad jeg see!
 Posten: Ja vist har jeg Hjerte, og det af Træ,
 Hos Blokkedreieren er det gjort;
 Al, naar det bare ei er for stort.

Posten saae sletikke sølsom ud,
 Dens Mund var en simpel Pompetud.
 Neppe den Lille greb dens Stang,
 Fused der ud en Straale lang;
 Alt hvad der kom, var det bare Vand;
 Jeg troer det kunde have fylt en Spand.

22. Hønen og Køen.

En lille, vanskabt løierlig Ting
Blandt Kyllingeflokken tripped omkring.
Den var tilovers, den peb og klynked,
Og Alle som saae den, Staklen ynked;
Kun Hønsmoderen rørte det ei,
Hun skruffed og kagled: pak sig sin Bei!

Forstedt af sin Slægt, det fattige Kræ
I Stalden søgte et Fristed og Læ;
Der fik den Lov til at bygge og bo
I Krybben hos den godmodige Ko.
Dens hjæreste Plads var paa Køens Ryg,
Der jaged den bort baade Fluer og Myg.

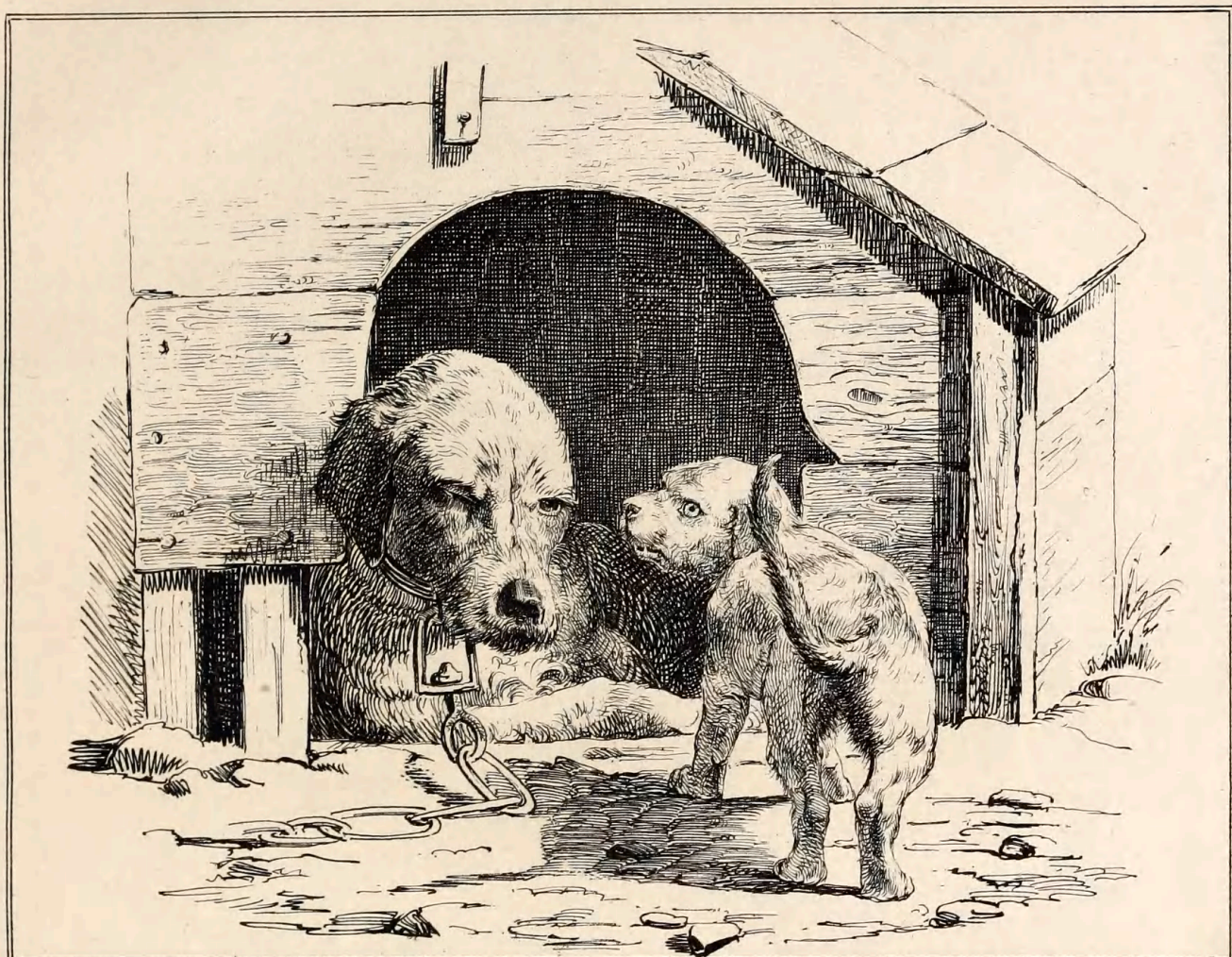

23. H j o r d e n.

Og har du aldrig seet det før,
Da stil dig ud ved Bondens Dør,
Naar med et lystigt Bidsknald
Han aabner for sin Vinterstald,
Naar Hjorden Baaren føler
Dg strækker sig og brøler.

Gi Rygteren kan holde Styr:
Ubændig stanges Tyr med Tyr,
Dg Dvie, Føl og Ko og Hest,
De løbe ud mod Ost og Best,
Det dundrer høit i Marken
Af deres Hoves Sparken.

24. Hundehvalpen.

Den var saa buttet, saa trind og blød,
Dens lille Snude var rosenrød;
Gi Mere den onsted i Verden, naar
Den fik af sin Moder en Melketaar.
Da den fik Dine og kunde see,
Hvor maatte alle Smaabørnene lee!
Da logred den med sin lille Hale,
Den kunde jo sletikke bedre tale.
Gi! tænkte den, hvad er det for en Ting?
Saa rendte den efter Halen omkring,
Men Halen løb med; da bjæffed den: Vaf!
Det spaaede dens Moder sig Meget af.

25. Spurveungen.

En Spurveunge, en nøgen Gen
Med store Dine og lange Been,
Faldt ned fra Taget. Den lille Dreng
Af Uld den redte saa blød en Seng;
Han madede den med Gryn paa Tungen,
Og større og større blev Spurveungen.

Og da den saa fik Fjer paa sin Krop,
Da bygged den ude i Træets Top.
Den frygtede ikke sin lille Ben,
Men slagrede kjærlig til ham hen.
Hver Aften, naar han kom hjem fra Skolen,
Den qviddred sin Taf til ham i Solen.

26. L a m m e n e.

En Kæmpehøi paa Marken staaer,
Der græsse nu Bondens Lam og Faar.
Dg Solen skinner, og Vinden vifter,
Dg Maanen sit Lys paa Himlen skifter,
Dg Lærken hvirvler i Sky sin Sang,
Saa sang den og for Kæmpen engang.

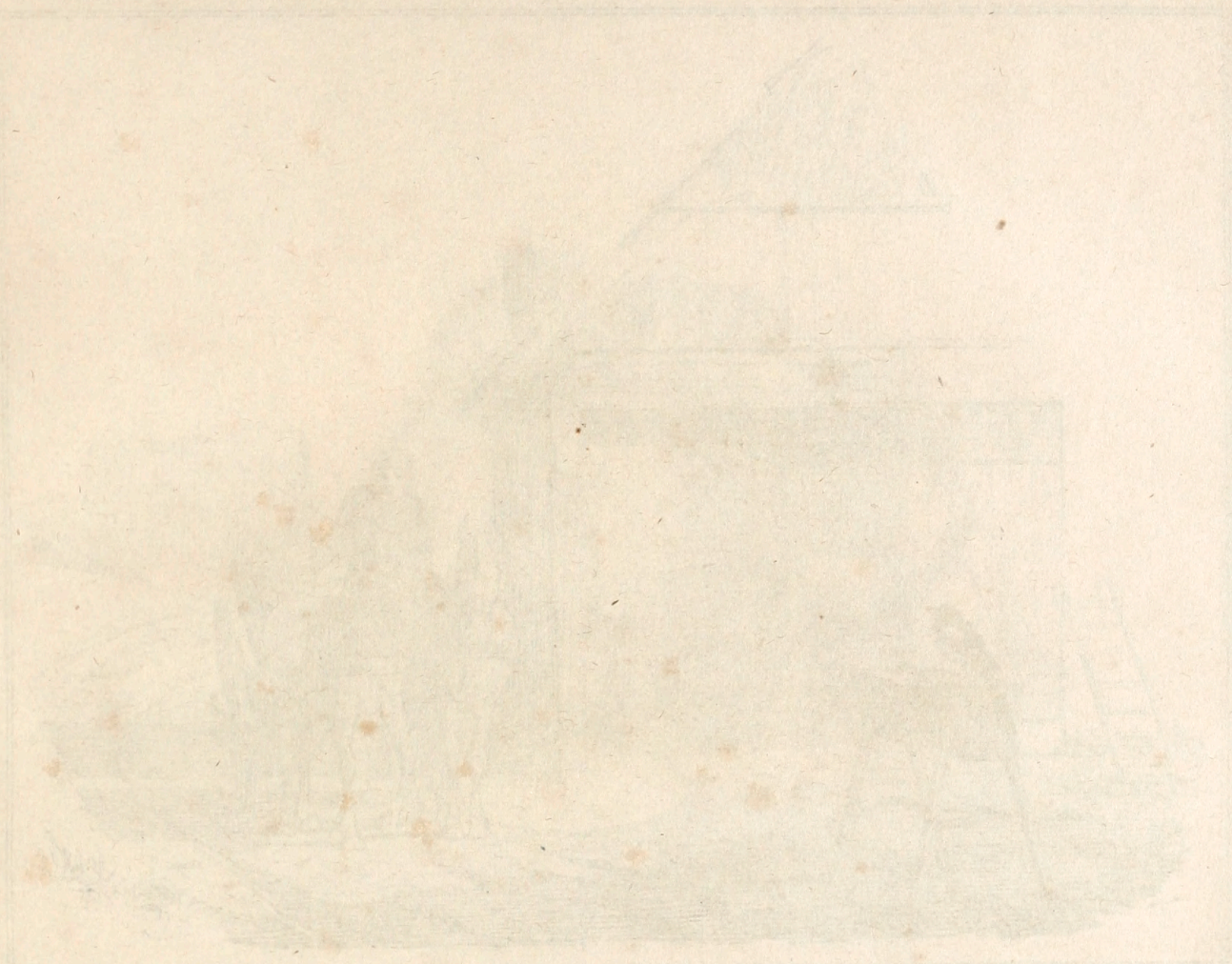
Nu sover han længst fra Verdens Riv; —
Men aldrig uddøer Naturens Liv —
Bag Bautaftenens Skygger brede
Tye Faarene ind for Solens Hede.
De frydes ved Livet, som Gud dem gav,
Dg slumre sorgløst paa Kæmpens Grav.

388

Die Königin von England
hat durch ein Schreiben vom 10. März
an den Kaiser, von Wien datirt,
die Kaiserin zu dem oben erwähnten
Kaiserlichen Hofe in Wien eingeladen.
Die Kaiserin hat sich dem
Kaiserlichen Hofe in Wien
am 10. März 1791 begeben.
Die Kaiserin hat sich dem
Kaiserlichen Hofe in Wien
am 10. März 1791 begeben.
Die Kaiserin hat sich dem
Kaiserlichen Hofe in Wien
am 10. März 1791 begeben.

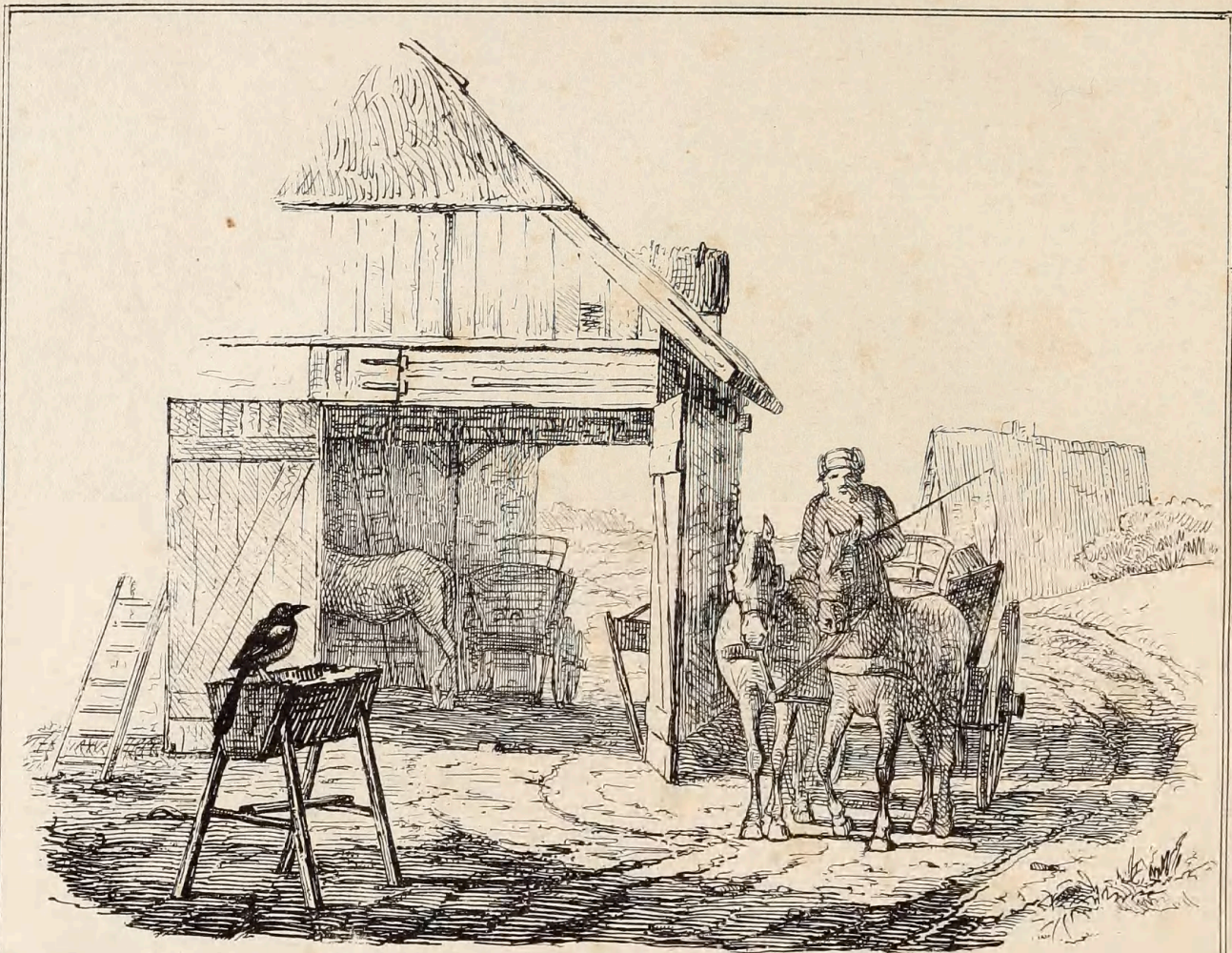

ST. PETER

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

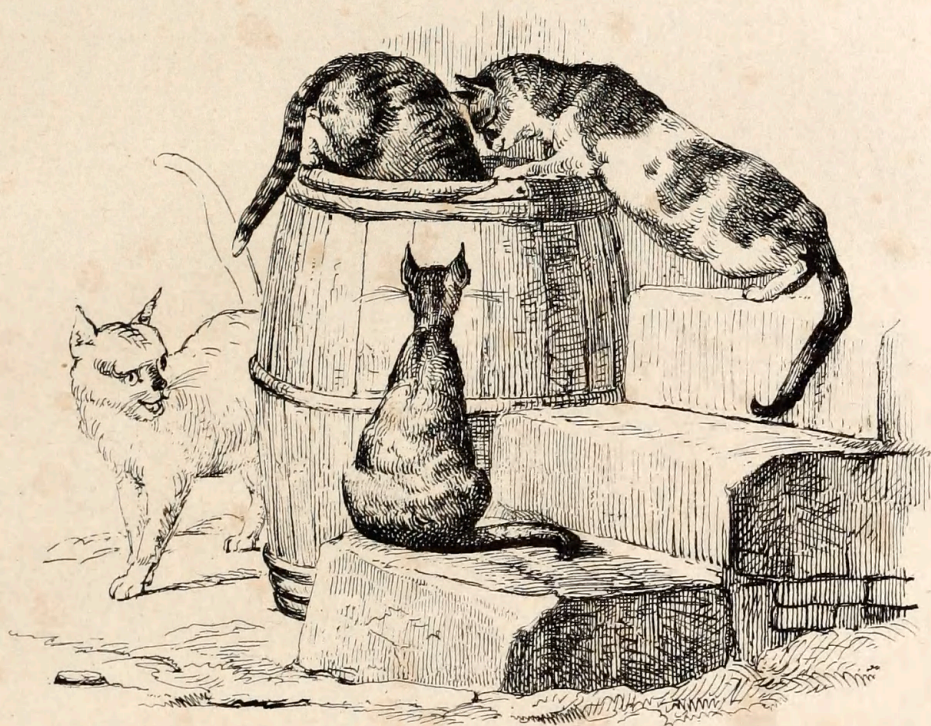

27. Skaden.

I Kroen de havde en tæmmet Skade,
Den hoppede om ved Lo og Lade;
Naar Bønderne rullede fra Staden hjem,
Den sad saa andægtig og saae paa dem.
Purr! raabte de, Purr! vil du staae, din Mær!
Det morede Skaden dog mest især.

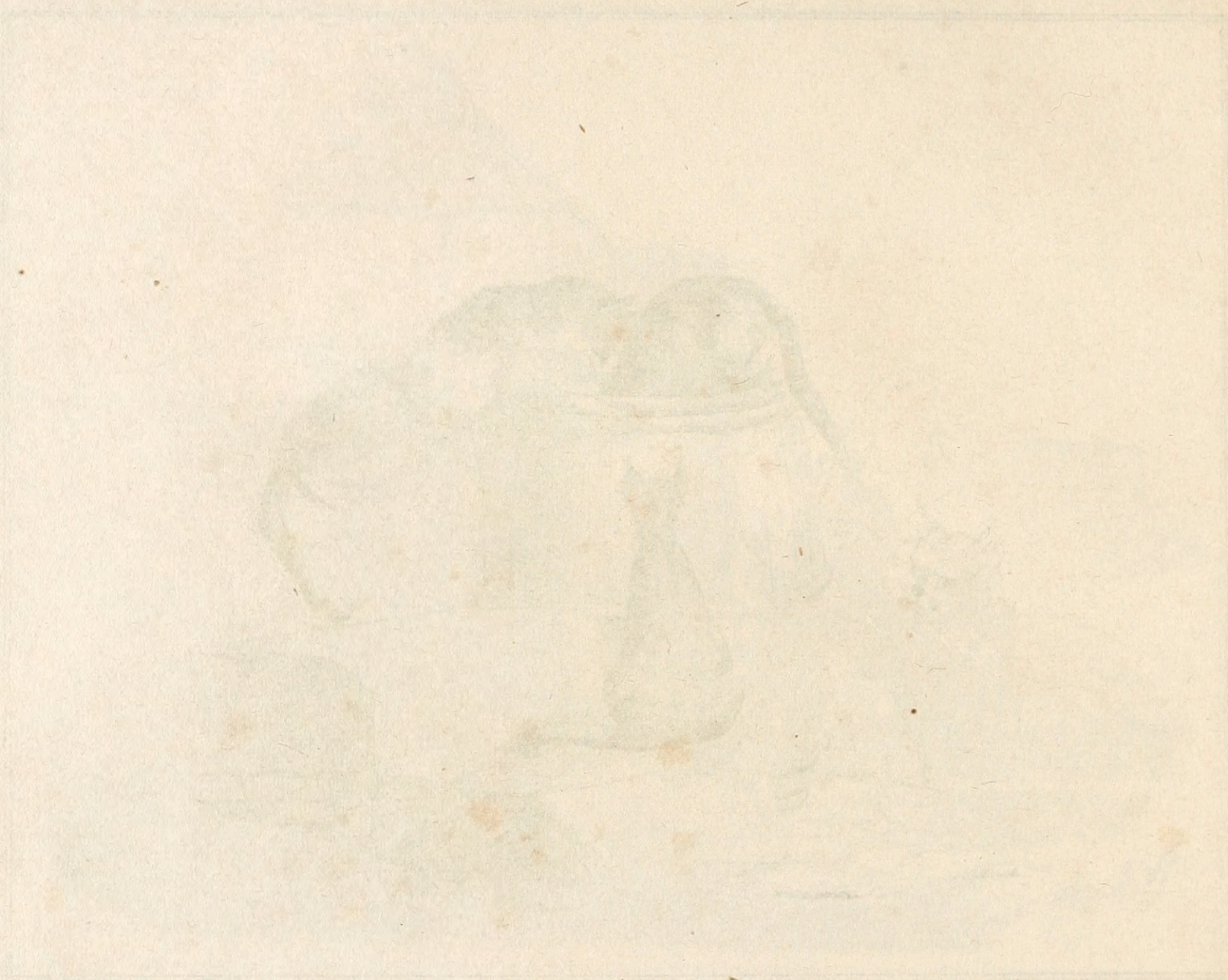
Mens Tordnen buldred, den sad en Dag
Deroppe og lytted paa Husets Tag.
Den vidste ei hvad det var den hørte,
Den troede det Bognen var som hørte;
Purr! raabte Skaden af alle Kræfter;
Men Tordnen hørte kun lidt derefter.

28. Kattene.

Tre, fire Katte hinanden mødte
Bed Kjøfentrappen omkring en Bøtte.
Miau, sagde med Kjendermine Een,
Jeg synes jeg lugter et Sildebeen —
Saa trængte de alle om Bøtteranden;
Den Ene skubbed af Veien den Anden.

Stop! skreg den Største, lad mig gaae ned,
Saa skal jeg give jer strax Bøffed;
Hvi skulde vi saa hinanden trænge —
Bips! hopped han ned, det vared lidt længe —
Miau, sagde Kattene rundt omkring,
Pas paa, han giver os Ingenting!

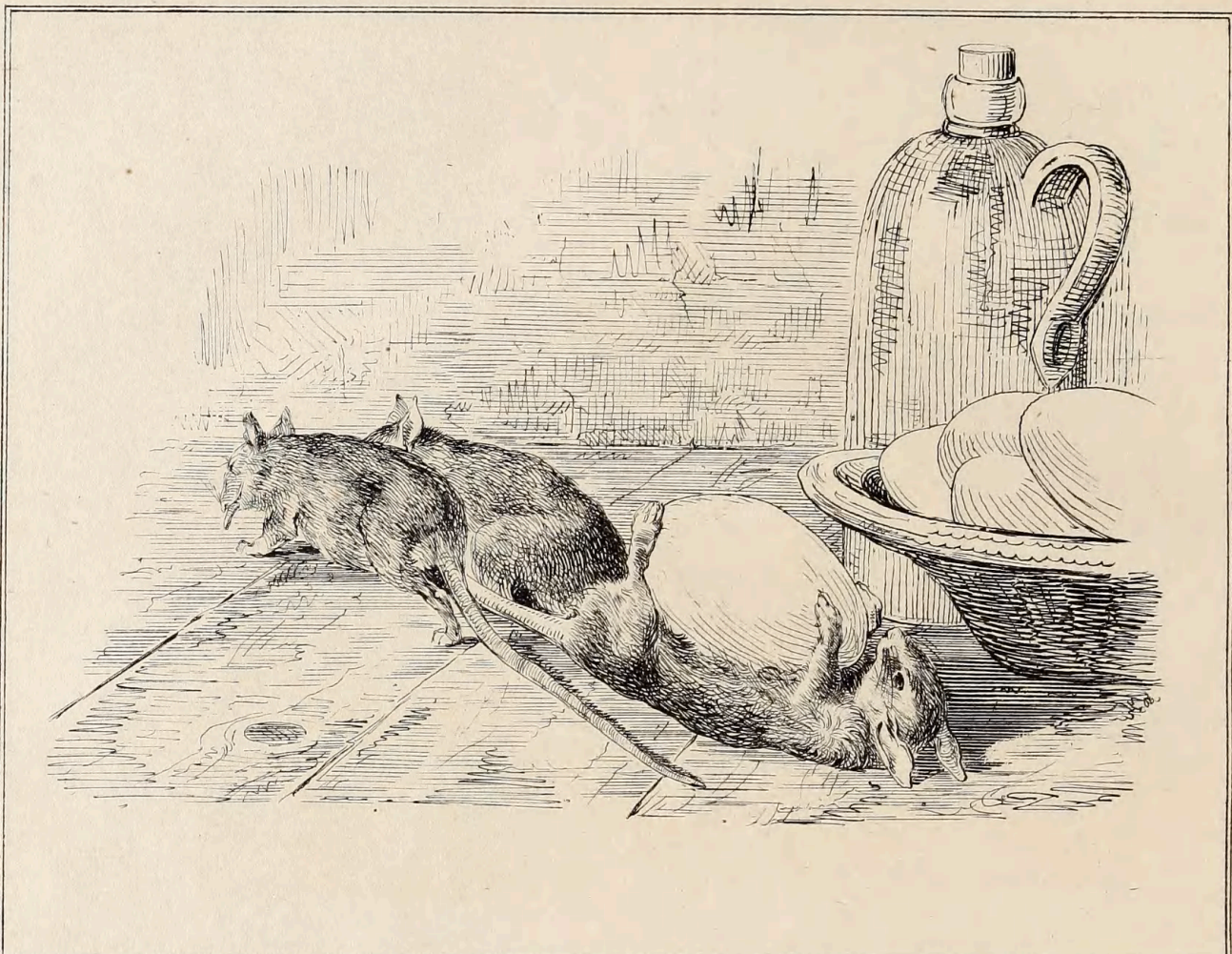
Faint, illegible text, possibly a title or heading.

Several paragraphs of very faint, illegible text are visible, appearing to be bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several lines and is completely unreadable due to its low contrast.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

29. R o t t e r n e .

Rotte, du Tyv, hvor kunde du flytte
Æggene bort fra mit Fad, min Botte,
Uden du eet i Stykker slog?
Rotten, den sad i sin lune Krog,
Sliffede sig polidst om Munden,
Tænkte: ja hi til Skumringsstunden!

Da det saa lakkede hen mod Nat,
Rotterne toge paa Bærket fat:
En af de Gamle paa Ryggen laa;
Ægget han holdt med Poterne paa;
Rotter var Heste, og Halen var Stangen,
Saa hjørte et Æg de bort ad Gangen.

30. Bjørnen.

Bjørnen sidder ved Strømmens Skum
Dg rokker og synger: sum, sum, sum!
Han grunder paa i sit lodne Skind,
Hvad ei skulde falde et Menneske ind;
Men Busten sig sagte bevæger,
Nu gjælder det, Bjørn: en Jæger!

Et vældigt Spring da Bjørnen gav:
Min Ben, du har selv kun ondt deraf!
Saa trykker ihjel den Jægeren gram,
Dg synger som før: sum, sum, sum, sam;
Jeg sagde dig det jo, Kjære,
Du kunde jo ladt mig være.

30. Johann

Einige dieser von Ehrenreich Schindler
im Jahre 1794 in Wien gedruckten
Bücher sind in der
Bibliothek der Kaiserlichen
Akademie der Wissenschaften
in Wien vorhanden.

Die vorliegende Ausgabe ist
eine Neuauflage des
Buches von
Johann
Schindler
aus dem Jahre
1794.

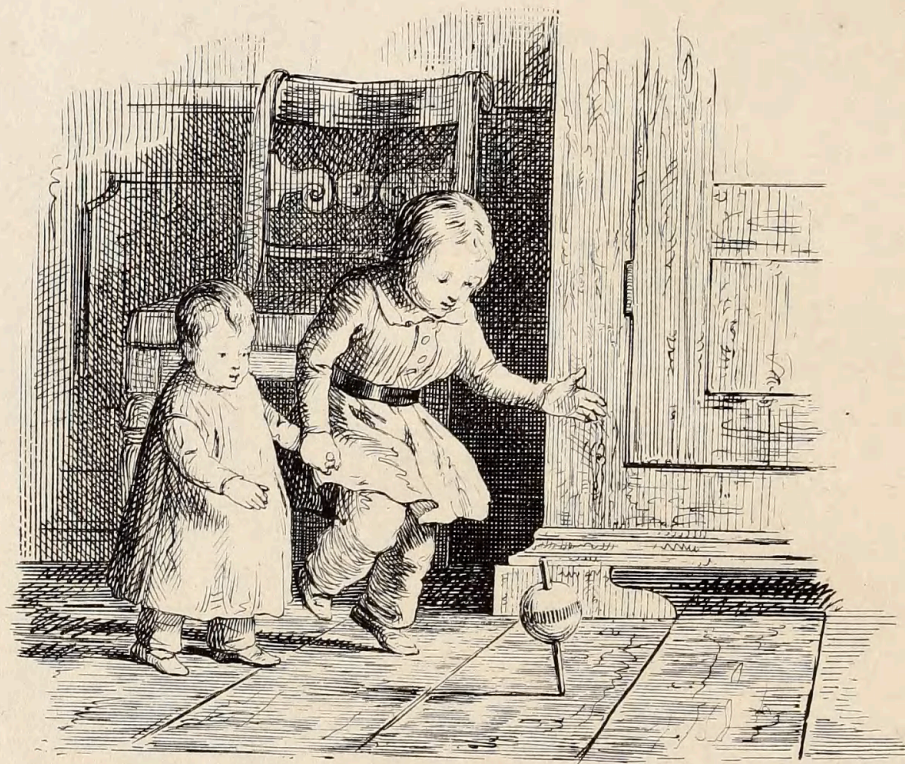

31. H u m l e p o l i t i n

Umlagekosten werden...
Betreffend die...
Stadt...
Bücherei...

Bitte...
Bücherei...
Betreffend...

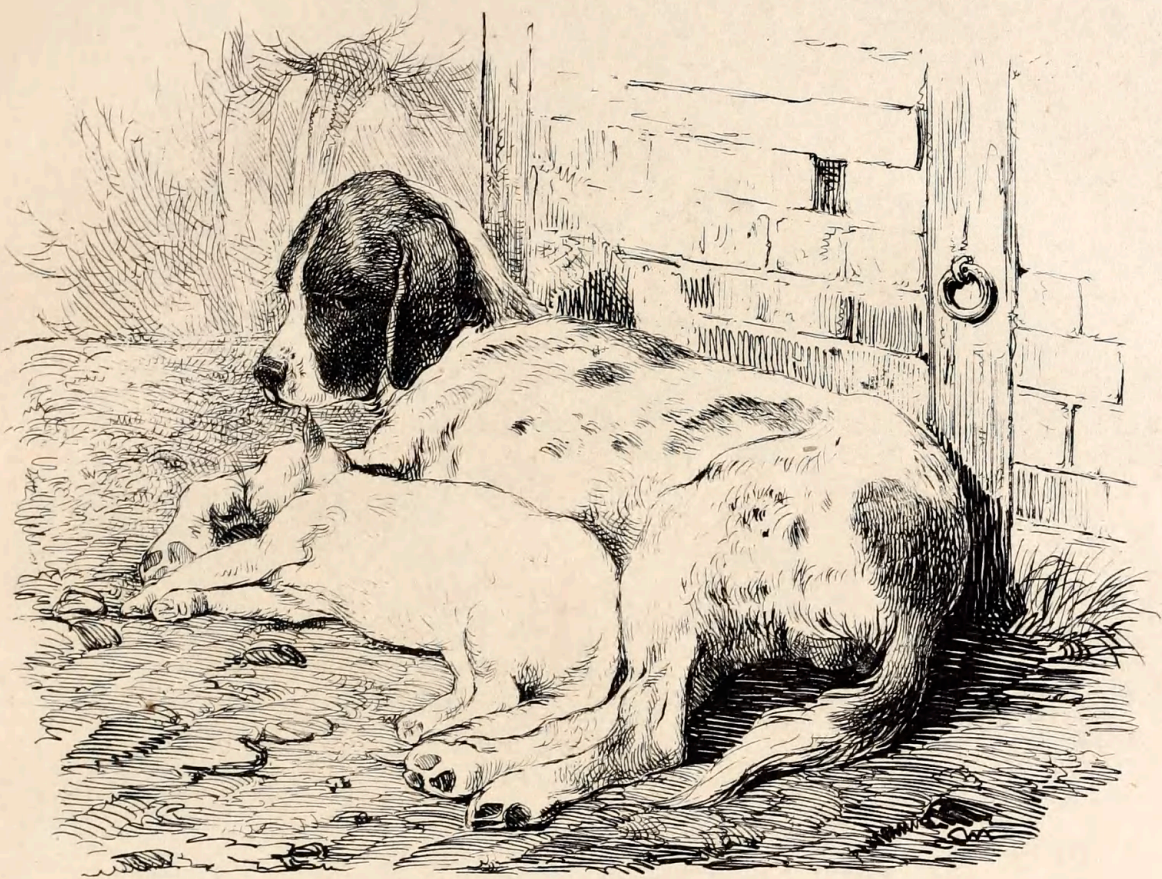

31. Rumlepotten.

Rumlepotten rendte omkring,
Børnene gjorde de lystigste Spring.
Børn! saa raabte den, værer dog stille;
Skaber Jer ikke saa kaade og vilde,
Hvortil skal dog de Skraal og Skrig?
See, I staaer nu i Veien mig.

Bums! der foer den mod Fodderne Gen,
Stødte sig saa paa et Stolebeen,
Rendte fra Døren hen mod Skabet —
Lystigt de Smaa den efterabed;
Alt hvad den brummed, Børnene maatte
Elste den gamle Knurrepotte.

32. De to Venner.

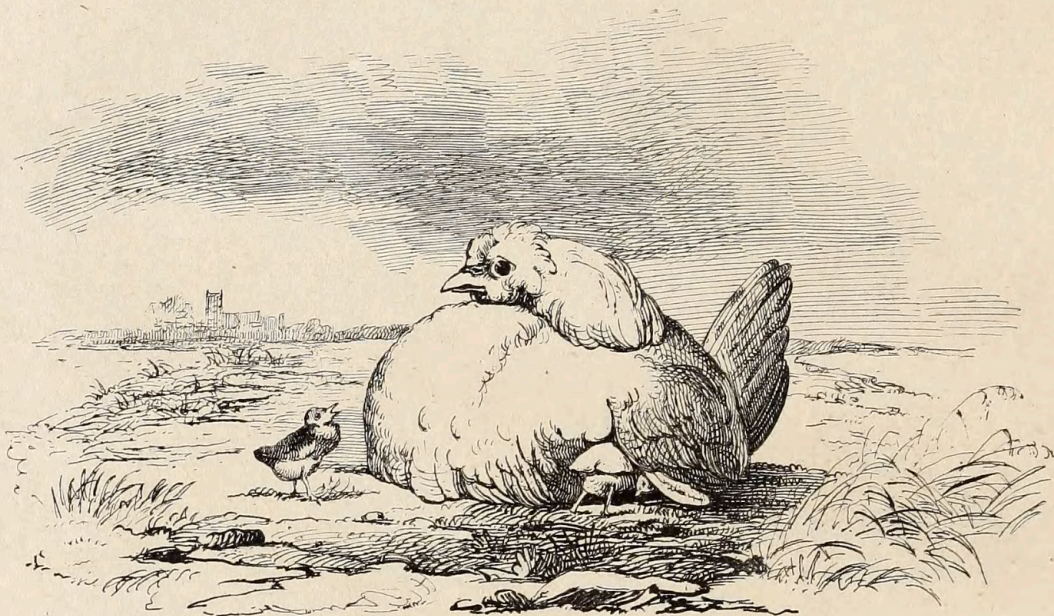
Med Killingen vorede Hvalpen op.
De spiste og drak af samme Kop,
De leged Skjul og de leged Tagfat,
Og Hvalpen blev Hund og Killingen Kat;
Dog trods deres Kloer og skarpe Tænder,
Blev Katten og Hunden de bedste Venner.

Og Alle som saae det, tyktes det sært:
Naturen havde dem Fjendskab lært,
Den havde sfilt deres Slægter ad
Fra Skabelfsens Tid med det bittre Had;
Dog aldrig saae man de To at stride,
De spiste og sov ved hinandens Side.

33. *Phyllanthus*

31. *Phyllanthus* *sp.*
32. *Phyllanthus* *sp.*
33. *Phyllanthus* *sp.*
34. *Phyllanthus* *sp.*
35. *Phyllanthus* *sp.*
36. *Phyllanthus* *sp.*
37. *Phyllanthus* *sp.*
38. *Phyllanthus* *sp.*
39. *Phyllanthus* *sp.*
40. *Phyllanthus* *sp.*

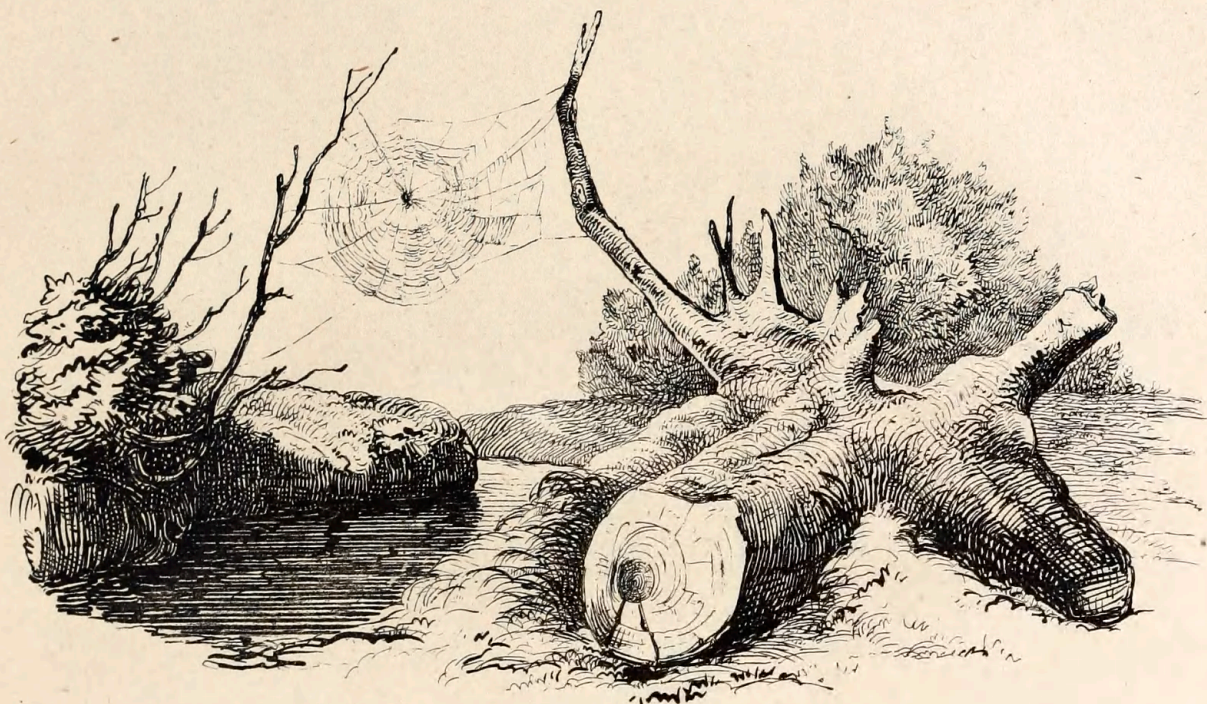
41. *Phyllanthus* *sp.*
42. *Phyllanthus* *sp.*
43. *Phyllanthus* *sp.*
44. *Phyllanthus* *sp.*
45. *Phyllanthus* *sp.*
46. *Phyllanthus* *sp.*
47. *Phyllanthus* *sp.*
48. *Phyllanthus* *sp.*
49. *Phyllanthus* *sp.*
50. *Phyllanthus* *sp.*

33. Kyllingerne.

Jeg fryser Moder om mine Been,
Dg jeg har traadt i en Rendesteen,
Dg jeg er søvrig, og jeg er træt
I mine smaae Binger, og jeg er mæt;
O lille Moder, o giv os Ly,
Vi er saa angst for den sorte Sky!

Dg Hønen dem gjorde gjerne tilpas;
Men under hendes Binger var neppe Plads.
De myldred derinde, der var en Larm,
Naar Een blev kold, blev en Anden varm;
Her titted et Hoved, her stak et Par Been;
Men Himlen blev atter lys og reen,
Dg Solen skinte, da kom tilsyne
Smaakyllingerne under den bløde Dyne.

34. Edderkoppen.

Du Edderkop, vil du til Hækken spinde?
Hvor kan du Bei over Strommen finde?
Om Dag og Nat du løber din Bei,
Den brusende Bæk omgaaer du ei.
Tys Vandringsmand, hvor ei Flid forslaaer,
Man ofte ved Taalmod Maalet naaer.

Der sad den nu med sit lette Spind.
Da fused en sagte Aftenvind,
Den svævende Traad sig til Hækken bandt,
Saa den liden Spinderiske Beien fandt;
Den havde jo ventet saa usfortroden,
Nu sad den derovre i Aftenrøden.

11. [Illegible]

[Illegible text block]

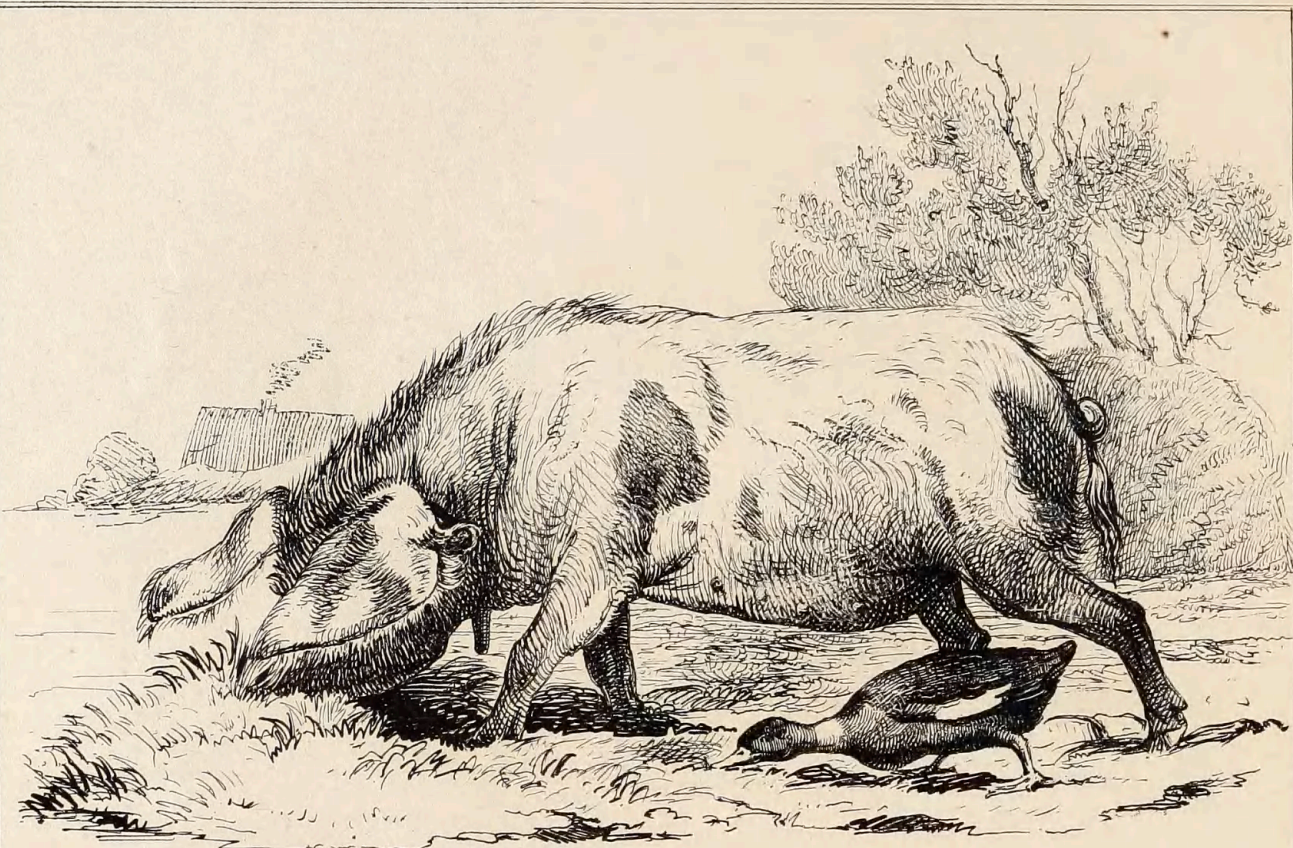
[Illegible text block]

35. 2. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

35. Svinet og Anden.

Honen gaaer saa vever og reen
Og nipper til Gaardens Rendesteen;
Bærre snadrer i Polen Anden,
Den og Svinet ligne hinanden.
De træde op, midt i Trug og Fad,
De vælte sig i deres egen Mad.

Svinet pleier i Muld med sin Tryne,
Da kommer saa mangen en Drm tilsyn; ;
Det er en Jagt efter Andens Smag,
Svinet gaaer for, og Anden bag,
De tage det ei med Ketterne nøie,
Det kan man kalde at høste og pløie!

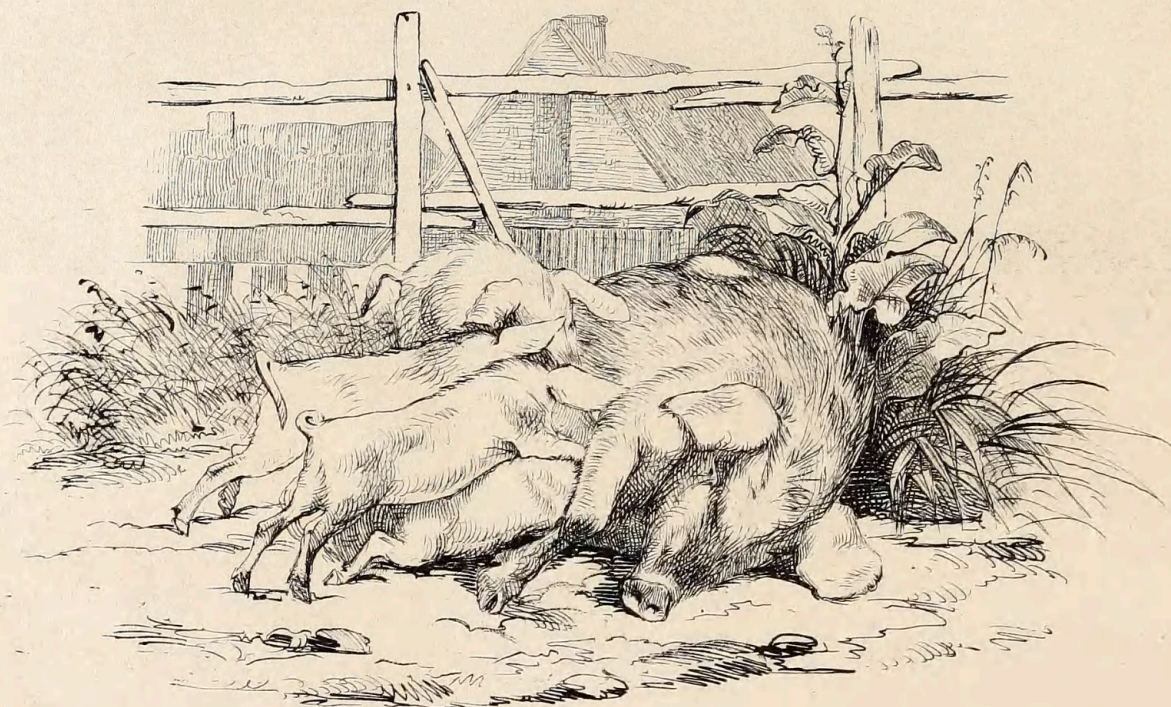
36. Lækatten.

Den Lækat titter ad Gjerdet ud:
Jeg synes det tegner til Snee og Slud,
Henad December det maa vist lakke,
Nu faaer jeg nok snart min Vinterfrakke.
Jeg tager de smaa hvide Handsker paa,
Vorherre mig lod for Kulden faae.

Dens brune Skind fra Sommerens Tid
Nu blev til en Hermelinskaabe hvid;
Naar Jægeren gif paa den lyse Snee,
Han kunde ei Hermelinsdyret see;
Det smuttede ind under Gjerdeløyet,
Der sad det og saae paa Nytaarsnyet.

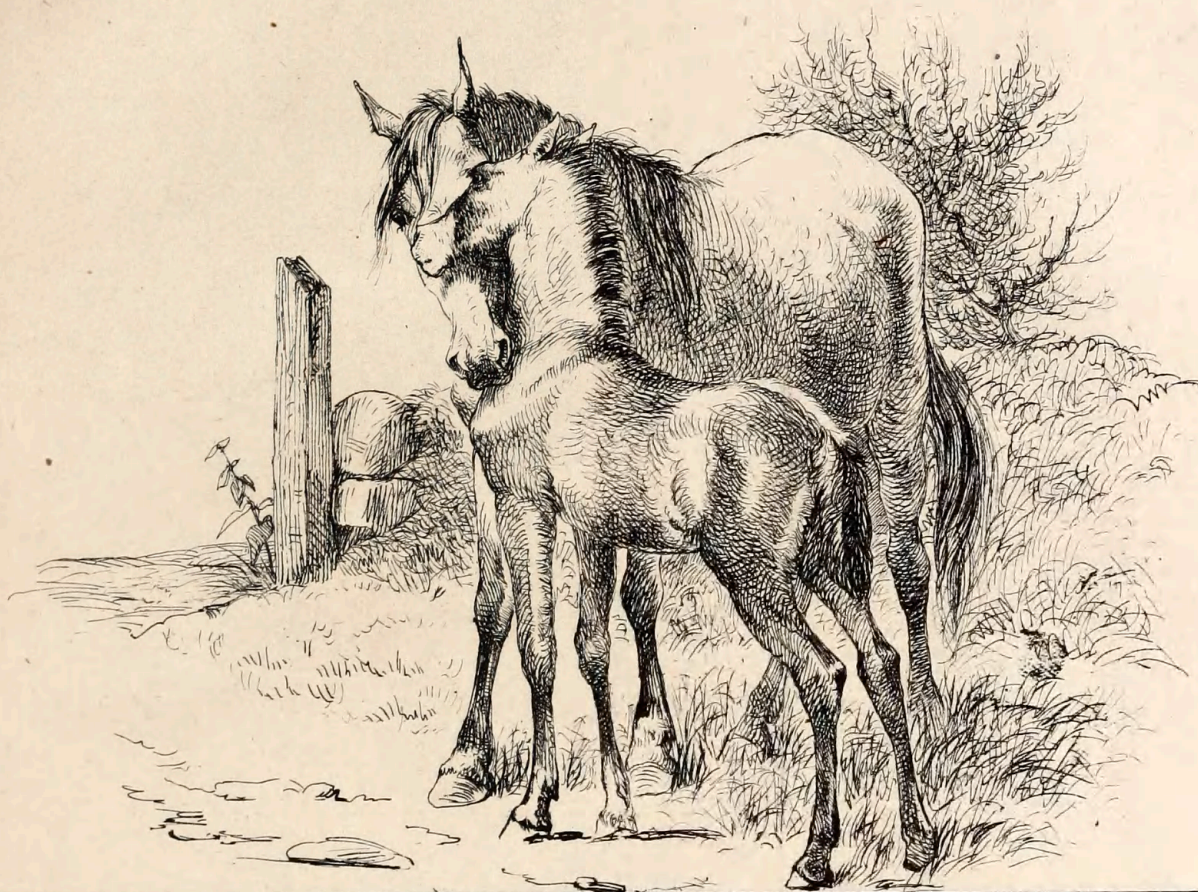

37. Grissene.

Soen: „Stammer jer, Børn, vort Liv er for kort
Til vi med Lege tør ffase det bort.
Bænne man maa sig til Alvor itide,
Møddingen, seer I, det er det Solide.
Hvis I ei høre Formaningen min,
Blive I aldrig anstændige Sviin.“

Grissene agted paa Moderens Stemme;
Alle de havde det bedste Nemme!
Lytted ei efter Fuglenes Sang,
Grynted og died den Dag saa lang.
Større Fornoielse kjendte de ikke,
End at faae sig for Tørsten en Taar at drikke.

38. Hesten og Føllet.

Føllet: **M**oder, jeg længes, faaer jeg ei Lov
Snart til at bære Sko paa min Hov?

Moderen: Daarlige Barn en Træl vil du være,
Høit paa din Ryg skal en Rytter du bære,
Følge hans Lune i Skridt og Trav. —
Gi, tænkte Føllet, jeg kaster ham af.

Føllet blev nu til Smedien bragt,
Dik sig Skoe under Hovene lagt,
Blev saa pyntet med Bidsel og Sadel,
Dik sig en Herre af fornem Adel.
Hvad Moderen spaaede, blev dog opfyldt,
Skjøndt Bidsken var Silke og Sporen forgyldt.

39. Bissekræmmeren og hans Hund.

Hunden vil gjerne hos Mennesket boe;
Ei noget Dyr er sin Herre saa tro,
Dg er han Betler hvad eller Drot,
Den mener ham altid det lige godt,
Den deler med ham baade Rigdom og Nød,
Dg slikker taknemlig hans Haand for Brød.

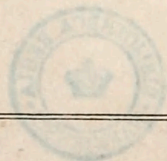
For Bissekræmmerens Kærre spændt,
Med Blikket op mod sin Herre vendt,
Den hviler med ham paa den støvede Bei,
Dg Herren glemmer sin Hjælper ei —
Bed hver en Bid, han af Maaltidet nyder,
Et Stykke han først til Hunden byder.

40. Abekatten.

Ved Havet vandred en Abekat,
Da fik han en opstykket Østers fat.
Han banked paa den af alle Kræfter;
Men haard var Skallen, den gav ei efter.
Ei, ei, da tænkte den snilde Abe,
Engang maa Østersen dog vel gabe!

Der sad nu Aben og passed paa,
Derinde Østersen søvnig laa.
Nu aabned den sig, da stak han ind,
Behændigt, dybt i dens Gab en Pind;
Dg medens han skilte Skallerne ad,
Han sagde: Herr Østers, tak for Mad!

1. Die Natur der Dinge

Die Natur der Dinge ist die Ursache aller
Wirkungen. Sie ist die Ursache aller
Bewegungen. Sie ist die Ursache aller
Veränderungen. Sie ist die Ursache aller
Lebensvorgänge. Sie ist die Ursache aller
Sterblichkeit. Sie ist die Ursache aller
Unsterblichkeit. Sie ist die Ursache aller
Götter. Sie ist die Ursache aller
Menschen. Sie ist die Ursache aller
Tiere. Sie ist die Ursache aller
Pflanzen. Sie ist die Ursache aller
Mineralien. Sie ist die Ursache aller
Elemente. Sie ist die Ursache aller
Körper. Sie ist die Ursache aller
Geister. Sie ist die Ursache aller
Seelen. Sie ist die Ursache aller
Gedanken. Sie ist die Ursache aller
Empfindungen. Sie ist die Ursache aller
Wahrnehmungen. Sie ist die Ursache aller
Urteile. Sie ist die Ursache aller
Handlungen. Sie ist die Ursache aller
Lebensweisen. Sie ist die Ursache aller
Gesellschaften. Sie ist die Ursache aller
Staaten. Sie ist die Ursache aller
Kulturen. Sie ist die Ursache aller
Religionen. Sie ist die Ursache aller
Philosophien. Sie ist die Ursache aller
Künste. Sie ist die Ursache aller
Wissenschaften. Sie ist die Ursache aller
Menschen. Sie ist die Ursache aller
Tiere. Sie ist die Ursache aller
Pflanzen. Sie ist die Ursache aller
Mineralien. Sie ist die Ursache aller
Elemente. Sie ist die Ursache aller
Körper. Sie ist die Ursache aller
Geister. Sie ist die Ursache aller
Seelen. Sie ist die Ursache aller
Gedanken. Sie ist die Ursache aller
Empfindungen. Sie ist die Ursache aller
Wahrnehmungen. Sie ist die Ursache aller
Urteile. Sie ist die Ursache aller
Handlungen. Sie ist die Ursache aller
Lebensweisen. Sie ist die Ursache aller
Gesellschaften. Sie ist die Ursache aller
Staaten. Sie ist die Ursache aller
Kulturen. Sie ist die Ursache aller
Religionen. Sie ist die Ursache aller
Philosophien. Sie ist die Ursache aller
Künste. Sie ist die Ursache aller
Wissenschaften.

Die Natur der Dinge ist die Ursache aller
Wirkungen. Sie ist die Ursache aller
Bewegungen. Sie ist die Ursache aller
Veränderungen. Sie ist die Ursache aller
Lebensvorgänge. Sie ist die Ursache aller
Sterblichkeit. Sie ist die Ursache aller
Unsterblichkeit. Sie ist die Ursache aller
Götter. Sie ist die Ursache aller
Menschen. Sie ist die Ursache aller
Tiere. Sie ist die Ursache aller
Pflanzen. Sie ist die Ursache aller
Mineralien. Sie ist die Ursache aller
Elemente. Sie ist die Ursache aller
Körper. Sie ist die Ursache aller
Geister. Sie ist die Ursache aller
Seelen. Sie ist die Ursache aller
Gedanken. Sie ist die Ursache aller
Empfindungen. Sie ist die Ursache aller
Wahrnehmungen. Sie ist die Ursache aller
Urteile. Sie ist die Ursache aller
Handlungen. Sie ist die Ursache aller
Lebensweisen. Sie ist die Ursache aller
Gesellschaften. Sie ist die Ursache aller
Staaten. Sie ist die Ursache aller
Kulturen. Sie ist die Ursache aller
Religionen. Sie ist die Ursache aller
Philosophien. Sie ist die Ursache aller
Künste. Sie ist die Ursache aller
Wissenschaften.

41. Nissen.

Koffepigen: **D**u lille Nisse med Huen rød,
Du skal ogsaa have din Julegrød.

Huusmoderen: Der er ingen Nisse, lad dig sige! —
Da smilede den gamle Koffepige:
Han boer i Kjelder, i Stald, paa Dvæst,
Den Skjelm, han stjal mig dog Pølsen fidsst.

Dg Grøden blev ned i Stalden sat.
Da listede fra Kjøkkenet Husets Kat. —
Den næste Morgen den Gamle kom
Dg raabte, da hun fandt Skaalen tom:
Hvo uden Nissen kan Grøden spise!
Da maatte Katten i Krogen fnise.

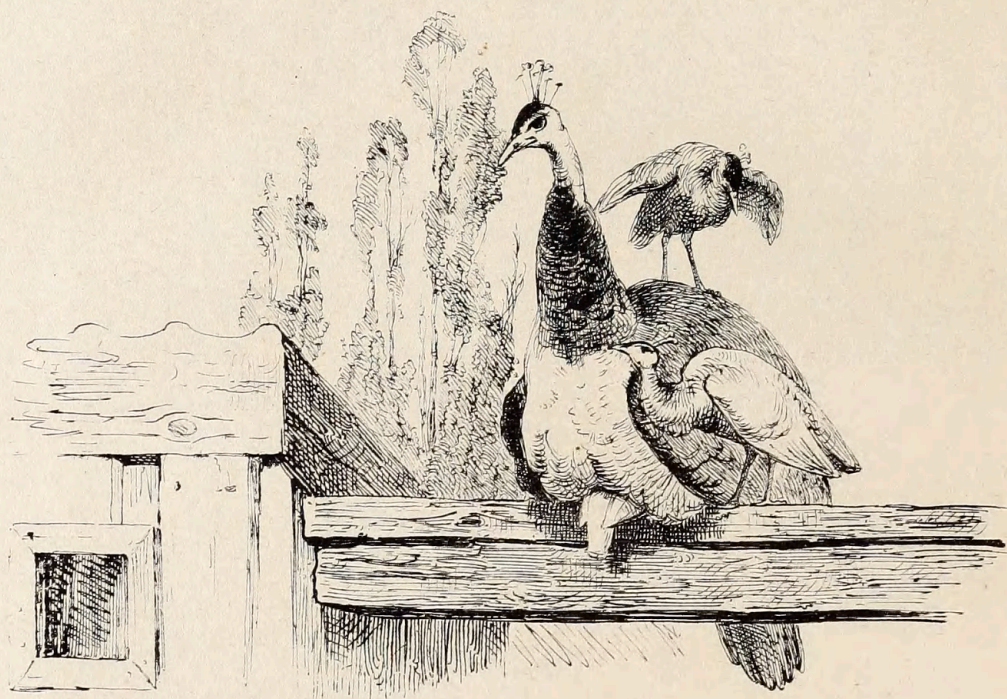
42. Stormen.

- Drengen: **H**u, hu! hvor du bider, du skarpe Vind.
Vinden: Jeg vil kun kysse din røde Kind.
Drengen: Af saadanne Kys faaer man hastig nok.
Vinden: Gi Snak, jeg leger kun med din Lok.
Drengen: Du Tyy, nu løber du med min Hat.
Vinden: Jeg vil kun lege med dig Tagfat.

Men Stormen dandsed med Suus og Bruus,
Over Kongens Slot og Fattigmands Huus.
Da titted Drengen fra Hyttens Rude:
Nu er vist Borherre vred derude.
Nei, svared Moderen mild og glad;
Men Storm og Solstin maa følges ad.

43. God Nat!

Baauglen: „Nu lægger sig hele Naturen til Ro,
Til Hvile gaaer baade Hest og Ko,
Smaafuglene sætte sig til at sove;
Men Røven lister fra sorte Skove —
Kom hid! kom hid! mine Unger smaa,
Heroppe kan os ei Røveren naae.“

Dg Ungerne gjorde som Moderen bad —
Den Gne under hendes Binge sad,
Den Anden slumred ved Siden tryg,
Den Tredie tog Blads paa Moderens Ryg;
Men Binden hvisted i Bust og Krat:
Sov sødeligt Alle! god Nat! god Nat!

44. **Vogterdrengen.**

Deroppe bag den høie Alee
Man kan den prægtige Herregaard see,
Der holdes Baller og rige Fester,
Der komme og gaae de pyntede Gjester;
Men nede gennem Aleen gaaer
Den fattige Bog med sin Husbonds Faar.

Han sloiter og tænker paa Ingenting. —
Dog sælsomt vender sig Lykken omkring;
Den Dreng blev med Tiden en Herremand.
Gi skammed han sig ved sin fattige Stand;
Thi hængte han høit i sin Sal til Skue,
Sine Træskoe med samt den røde Hue.

11. Die Geschichte der

Die Geschichte der ...
Die Geschichte der ...
Die Geschichte der ...
Die Geschichte der ...
Die Geschichte der ...

Die Geschichte der ...
Die Geschichte der ...
Die Geschichte der ...
Die Geschichte der ...
Die Geschichte der ...

45. T u d s e n.

Jeg er styg og rynket, jeg veed det nok,
Et Skumpelskud mellem Skabningers Flok;
Mennesket ønsker mig Pokker i Bold,
Kalder mig ret en forgiftig Trolld.
Ikke det veed, bag mit runkne Skind,
Har jeg igrunden et ærligt Sind.

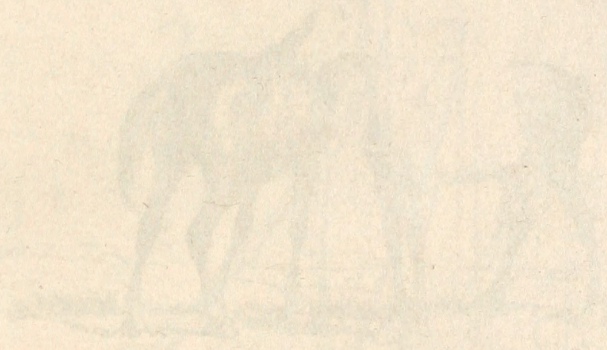
Spottet i Verden, forstødt og hadet,
Har jeg min Bolig bag Skræppebladet.
Høres du vilde, hvis du blot saae
Hvor mine fattige Unger smaa,
Ligesom Menneskebørn, med Glæde
Hilse paa deres Fader dernede.

10. C. 1. 1. n.

Die in dem obigen besprochenen
der Wissenschaftlichen Institute
Wissenschaften unter dem Namen
Wissenschaften unter dem Namen
Wissenschaften unter dem Namen
Wissenschaften unter dem Namen

Wissenschaften unter dem Namen
Wissenschaften unter dem Namen
Wissenschaften unter dem Namen
Wissenschaften unter dem Namen
Wissenschaften unter dem Namen
Wissenschaften unter dem Namen

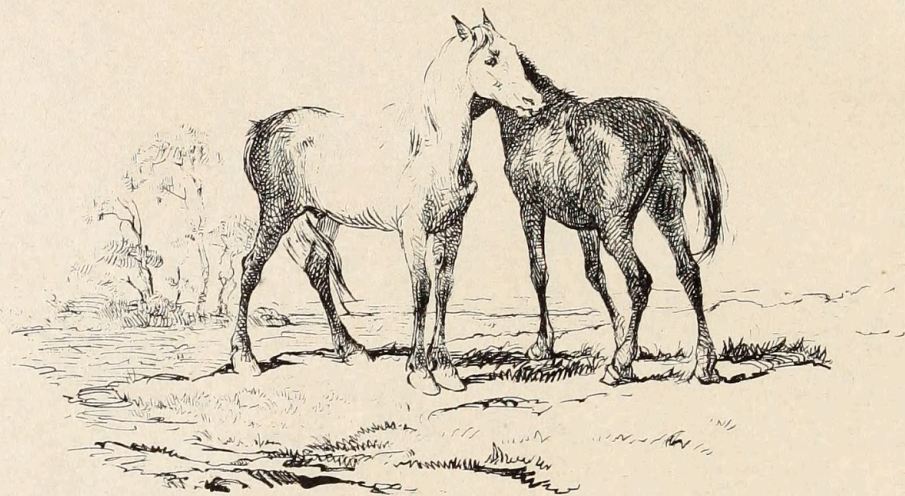

48. Die 11. Klasse

Das Wort Gottes ist die Quelle der Weisheit
und die Quelle der Kraft. Es ist die Quelle
des Lebens und der Freude. Es ist die Quelle
der Wahrheit und der Gerechtigkeit. Es ist die Quelle
der Liebe und der Barmherzigkeit. Es ist die Quelle
des Friedens und der Harmonie. Es ist die Quelle
des Lichts und der Hoffnung. Es ist die Quelle
des Lebens und der Freude.

Das Wort Gottes ist die Quelle der Weisheit
und die Quelle der Kraft. Es ist die Quelle
des Lebens und der Freude. Es ist die Quelle
der Wahrheit und der Gerechtigkeit. Es ist die Quelle
der Liebe und der Barmherzigkeit. Es ist die Quelle
des Friedens und der Harmonie. Es ist die Quelle
des Lichts und der Hoffnung. Es ist die Quelle
des Lebens und der Freude.

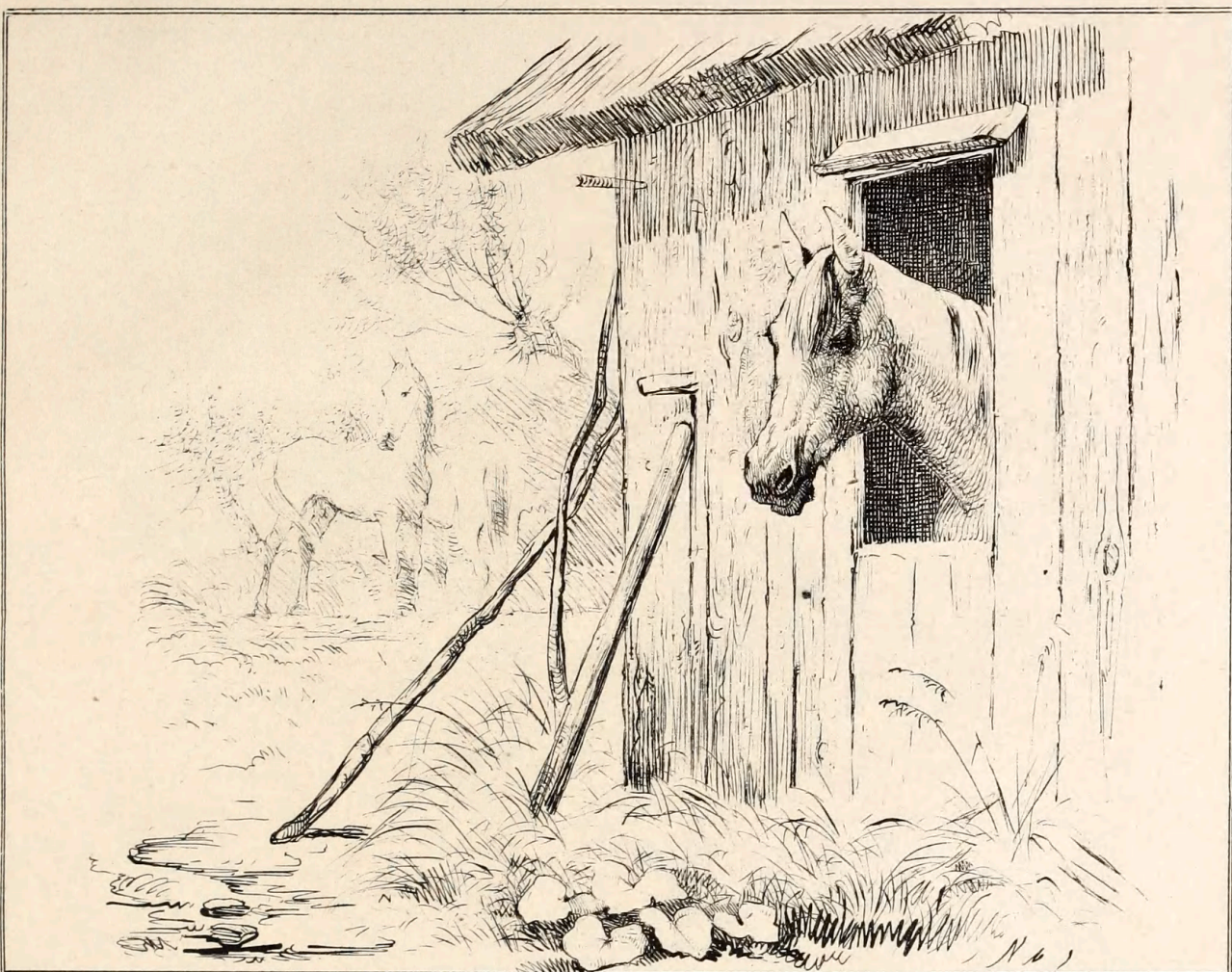

46. De to Heste.

Naar Godtsfolk mødes de hilse: God Dag!
Med Heste er det en anden Sag,
De see paa hinanden; men havde de Ord,
De taled' vist om det lakre Fo'er;
Nu tie de stille, de savne Sproget
Og see saa ensfoldigt hen i Taaget.

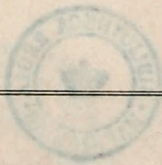
Det gjør saa deiligt at floes en Smule —
Hestene tænke: Mule for Mule!
En Tjeneste er den anden værd;
Saa bleve de hjulpne hver især.
Fy skamme dig, du, som bortstøder din Næste,
Tjenstvillighed lære dig disse Heste.

47. Møllehesten.

—
Hvi stirrer du Hest fra det gamle Skuur
Saa forrigsfuld ud i Guds Natur?
Om Jorden fuser nu Vaarens Binde;
Men der er saa mørkt og skummelt inde.
Du vilde nok gjerne herud engang
I det høie Græs paa den grønne Bang.

Hesten, den svarede ei et Muf,
Drog kun et tungt, et smerteligt Suf,
Kunde ei klage og kunde ei græde,
Suffed for Livets Frihed og Glæde,
Syntes den var til bedre skabt,
End at ødse i Møllen, sit Mod, sin Kraft.

17. Die Bibliothek

Die Bibliothek ist ein Ort der Wissenschaft und der Kunst. Sie ist ein Ort der Sammlung und der Pflege von Büchern. Sie ist ein Ort der Beratung und der Unterstützung der Leser. Sie ist ein Ort der Freude und der Entdeckung.

Die Bibliothek ist ein Ort der Begegnung und der Zusammenarbeit. Sie ist ein Ort der Bildung und der Weiterbildung. Sie ist ein Ort der Kultur und der Zivilisation. Sie ist ein Ort der Hoffnung und der Zukunft.

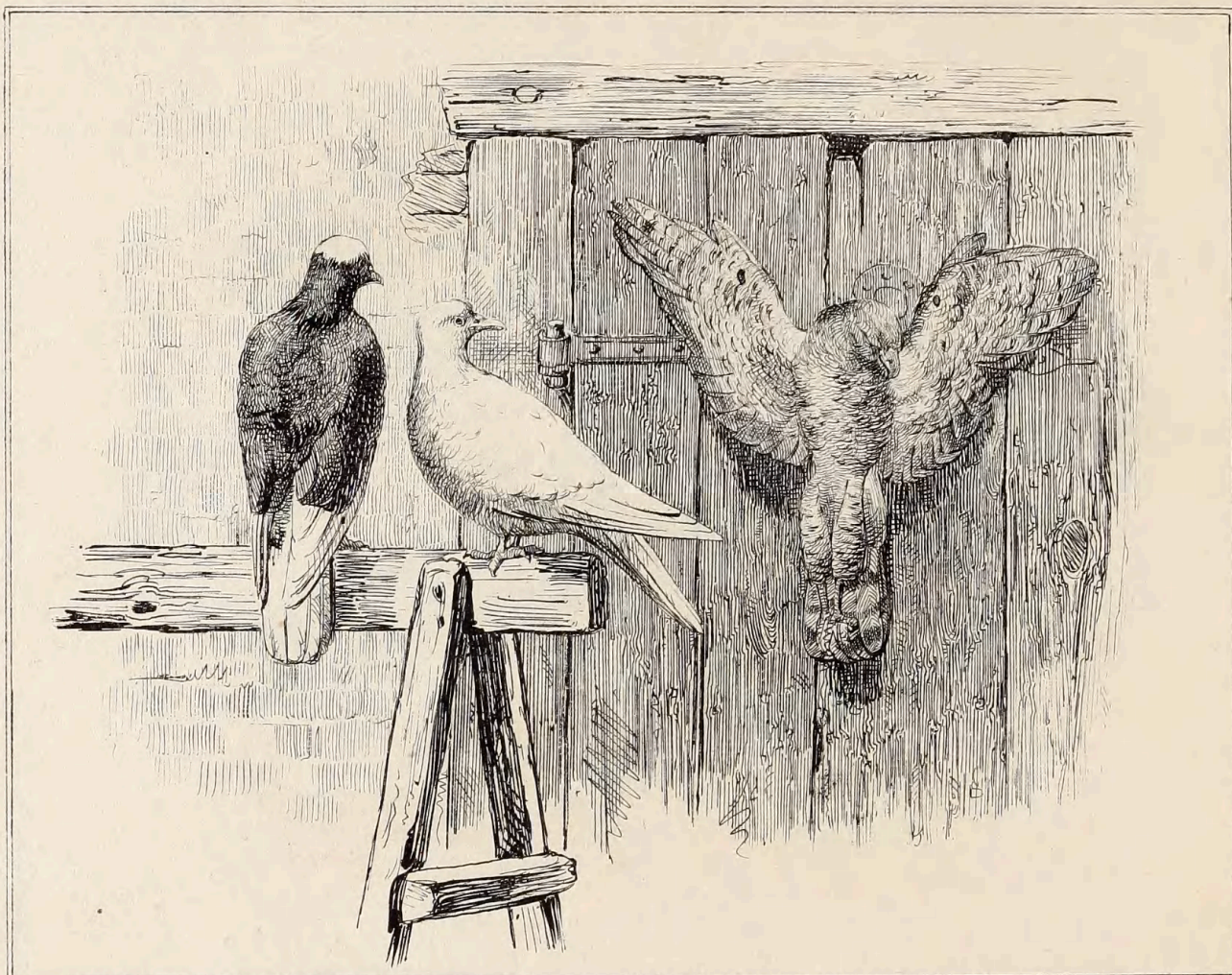

48. Ræven.

Ræven lister sig til sin Hule:
Nu er det nok Tid, at jeg maa mig skjule;
I Østen glimter alt Lysets Spor.
Saa smutted den ned i den sorte Jord;
Der skrege og græd med arrige Tunger,
De smaa rødhaarede Ræveunger.

I Middagens Hede da fik de Lov,
At lege lidt ved den kjole Skov.
Men Rævemoderen speidede rundt,
At Ingen skulde forvolde dem Ondt;
Til Jorden hun lyttende Dret pressed,
Mens Ungerne dansed omkring i Græsset.

49. D u e r n e .

Duerne sidde paa Husets Tag,
Kurre i Solen den lange Dag.
Da kommer lumsk den blodige Glente,
Vil sig en Steg mellem Duerne hente,
Svæver med mægtige Vinger i Sky,
Stiger og synker og stiger paany.

Skytten sigter og skyder: Pas!
Gi, hvor blev da den Røver af?
Truffen han sank til Jorden med Hast.
Skytten ham nagled paa Muren fast,
Andre hans Lige til Barsel og Spot —
Nu kunde Røveren ha' det saa godt.

50. Hønsene og Ænderne.

I Luften taarner sig Sky ved Sky,
Smaaafuglene søge sig neppe et Ly,
Før Uveiret kommer med Lyn og Torden,
Og Regnen styrter med Bladst til Jorden,
Det er som om Himmelens Hvalving brast —
Gta! hvor faae da Hønsene Hast.

De krybe i Læ under Gaardens Muur,
Det Vaade er ei efter deres Natur.
Men Ænderne, de maa det bedre forstaae,
De pladse jo alt i Vandet fra Smaa;
Sletintet volder dem større Glæde,
End at lade af Regnen sig vaske og væde.

Rettelser.

3de Labels fjerde Linie: Brændestablen læs: Brædestablen

37te — Overskrift samt andet Vers, første Linie: Grisfene læs: Grisene

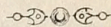

foto: 180172 / 17

lith-film 17-18 - foto 164855
6-17-41 - Fot 159035
21-46-39 - foto 9312

foto 174537 - m. 36
- 15, 17, 19, 22

foto M. 23-24 45. 922

